THE

MADURA COLLEGE MAGAZINE

(REGISTERED)

(PUBLISHED EVERY MONTH)

Contents for October, 1936.

No.	Title	Page.
1.	Morning Song of India	
2.	On the Temple Tower	XXVII
3.	The Humorous side of the Post Office By A. K. R. R.	136
4.	Evolution of Ramakrishna: The Reformer By K. R. Srinivasan, (III U. C.)	141
5.	Fallen in Love By Edward Lovejoy, (III U. C.)	145
6.	Our Earnest Prayer By. R. Ramasubbu, (II U. C.)	146
7.	Message of Bharathi,—Tamil Bard By B. S. Dandapani	147
8.	கம்பர் உவமை நயம் By Pandit T. Ramanujam Iyengar	153
9.	பரிமேலழகராந்தாதி By A. V. Krishnamurthy, (I. U. C.)	160
10.	எனது ரெயில் பிரயாணம் By M. Karuppiah, (II U. C.)	162
11.	Ourselves	166
12.	Drink and its Evils By R. Narayanan, V B. (S. H. S.)	169
13.	பாட்டியும் பேரனும் By S. Lakshimi, IV D. (S. H S)	170
14.	அடங்காமை By D. Sivabakkiam, IV D. (S. H. S.)	173
15.	Leisure By K. Janakiram, (VI B. A. R. H. S.)	178
16.	பெரியாரின் திருவாக்கு By S. Chellappa, (VI C. A. R. H. S.)	179
17.	" நப்போல்வளை " By T. N. Eswaran, (VI F. A. R. H. S.)	180
18.	Notes	181
19.	Questions and Answers	185
20.	Other Contributors	189
21.	How the Movement Goes	XXXI

ON THE TEMPLE TOWER

"School and Character training" formed the subject matter of an exceedingly interesting address delivered by our Principal on the occasion of the Education Week celebrations. Rightly did he observe that such occasions should be considered as providing an opportunity for taking stock of the present situation, clarifying the minds of the public as well as the teachers, on the main issues involved and mapping out a plan of work for the immediate future. The formation of character, he said, was the whole function of education. It was necessary to concentrate attention upon two important aspects of character which he described as permanent and accidental-universal and local. "The one is unchanging while the other is capable of adjustment. That which pertained to the foundation should take account of man as a moral and spiritual being, distinguished from the lower orders of creation on the one hand and the higher orders on the other. This permanent aspect of character has been recognised and provided for in almost all countries by the insistence on a system of morality and religion." Education fell on evil days, when it was diverted from inspiration and sanction derived from religion. This happened when the religious impulse was choked by the growth of dogma. The discrediting of the teacher dates from the day which marked the beginning of the discredit that overtook the priest. "Now we have travelled far on this road of freedom, secularism, reason and find that we have not fared well. Therefore, we have discovered the necessity of strengthening our foundations afresh." He observed that with the dawn of the new era, in the name of which many things had been promised to us, this serious omission in our educational system might be made good. Speaking of the local or accidental influence, he instanced the regimentation of the youths in countries like Italy, Germany and Russia where it was only with the help and co-operation of youths that stupendous changes had been wrought in the body politic. It was true that the generous instincts of youth had been prostituted for base purposes. He rightly concluded

by appealing to the teachers to realise the magnificent opportunities before them. "If they remember that youth is generous, responsive to noble sentiments, and athirst for hero worship, they could bring to their task a spirit of exaltation that could transfigure our schoolrooms into temples where the divine in them and in their charge would manifest itself every minute."

x x x x

Mr. A. Rangaswami Aiyar who presided on the above occasion made some very interesting observations which every teacher would do well to bear in mind. He said that in spite of the handicaps represented on behalf of the teachers they had the inestimable privilege of moulding and fashioning living human materials committed to their care, enabling the germs of virtue and nobility brought by a child from its far off past to develop and blossom forth in radiant splendour and starving out germs of evil which might be found along with them, unlike the sculptor who carved out his form of beauty in cold lifeless marble or a painter who mixed colours to paint a lovely figure on his canvass or the doctor who cured only the ills of the physical body. The teacher was accorded a supreme place of honour in India's ancient social system to make up for the loss of worldly recompense as he was rendering a most essential service to the community. *It was in their hands, he declared, to secure for themselves some prominent place which was theirs by virtue of the great service they rendered to the community.*

x x x x

"We have divided and subdivided ourselves into mincemeat not fit to live but only to be swallowed. Never up to now has our disjointed society been able to ward off any threatening evil. We are a suicidal race—Ourselves keeping open for ages with marvellous ingenuity, gaps that are forbidden to cross under penalty and cracks that are considered to be too sacred to be repaired because of their antiquity." These words of

Dr. Rabindranath Tagore, taken from a letter written by him to a friend in England and published in the 'Manchester Guardian', depicts in the poet's own inimitable manner, the present position of Hindu society. The cracks and gaps in our society, it is stated by many of our countrymen, should be left unrepaired, because they are sanctified by time. It is unfortunate that we should have come to revere certain things for no other reason than that they are old, that they have existed from time immemorial and that they would exist till the end of time. This mentality of worshipping the old, because it is old, should go. We have still to realise that to respect tradition is not to admire traditionally. Nothing is more alien to the spirit of enjoyment than stimulated rapture and borrowed emotions. It is youth, freshness and vitality that should count in future. We have worshipped the setting sun far too long. It is time that we turn to the East and hail the morning sun of universal brotherhood. It is not twilight of superstitious antiquity that can light the path of our progress, but only that daybreak of wisdom and knowledge that can help us to fill up the gaps and repair the cracks which are weakening the Hindu society day by day. May this College succeed in this endeavour to break these gaps and cracks.

x x x x

Just as in the world of armaments, in the world of exchange also, there appears to be so much difference as to affect the mutual position of the countries. The recent devaluation of the French 'franc' has caused so much stir in the monetary world that a tripartite conference consisting of Great Britain, the United States of America and France was convened with a view to finding ways and means for the formation of a new monetary agreement to avoid disastrous results following the devalued 'franc'. News is to hand that both New Zealand and Holland have also since joined the new alignment. An adjournment motion was brought in the Assembly for the revision of the currency policy of the Government of India in view of the devalued French 'franc.' The Finance Member took exception

to this on frivolous grounds, and so the motion fell through. The Finance Member argued that the action of the 'gold bloc countries' did not constitute a worldwide decision. So far as we know, the United Kingdom and the U. S. A. are not members of the 'Gold bloc'. If according to the Finance Member the devaluation of the 'franc' was chiefly the concern of the Gold Bloc countries, why should the U. S. A. and the U. K. feel anxious over it and rush into a conference? The reason is that the French decision would work havoc on the monetary world as a whole. The British Government have decided in the circumstances to stabilise the pound dollar and franc within certain limits. Since the rupee is wedded to sterling, if it is not divorced from the latter and if the currency policy of the Government of India is not suitably revised, it is bound to ruin India's trade with foreign countries. For instance, if Holland which is reported to have joined the new currency alignment devalues her currency, Java sugar will become a formidable competitor of Indian sugar. It is a pity that the Government of India have refused to take advantage of the present opportunity to do the right thing to the rupee.

THE HUMOROUS SIDE OF THE POST OFFICE*

BY

A. K. R. R.

One hardly looks for anything humorous in the Post-office. We generally think of it as an extremely matter-of-fact institution, working with clock-work regularity, served by a staff lacking in humour and intelligence, and sometimes devoid even of common sense and civility. But since all classes meet at its counter and use its miscellaneous services, there must be a funny side to its activities. The exacting public demands much more from the Post-office than the conveyance of letters and parcels. The following instance will show that little-heard-of, but terribly over-worked individual called the ' postmaster ' in a new light.

Like the village pedagogue and the parson, the postmaster is an indispensable factor in the rural economy. He is the 'Universal Emporium ' for the supply of information of any kind. The head of a post-office in a city received one day a delicately scented and nicely written letter asking him personally to recommend a nice, quiet, Baptist family to whose loving care a young lady, the daughter of the writer, could be entrusted as a paying guest. The postmaster was particularly requested to furnish information regarding the following points: the lowest terms per week, what kind of table was kept, what laundry arrangements could be made, and was the house near to a picture house—and so forth. And the applicant did not send a stamped and addressed envelope on the plea that postmasters' correspondence would doubtless travel free !

It is probably at the counter of a busy office that the humorous side of the institution is most in evidence. The writer well remembers the rage of an old lady when he courteously asked her to rewrite a portion of a telegram which was

* The Union.

as indecipherable as Egyptian hieroglyphics. "You mind your own business, young man! Don't pry into other people's private affairs. Shame on you! My daughter can read her mother's writing, and you do your duty and send it as it is written."

To explain the whole process of telegraphy to the dear old soul was impossible, and she flung out of the office in a great state of fury, taking her telegram with her.

On another occasion a level-headed mechanic tendered a telegram which read "Dear sister, are you dead? If so wire." The clerk gently remarked that it was a strange message and asked the sender if he was sure of its correctness. "Sure, sir it is, I have received a letter this morning saying my darling sister be dead; and it's sure I want to be before I send for a good priest." The telegram was despatched.

The nervousness of a newly appointed counter-clerk is a source of constant enjoyment to his more experienced colleagues. A certain young clerk in a big office was very anxious to get on counter duty and thus vary the deadly monotony of the sorting office. He assured the postmaster that he was familiar with the regulations governing the transactions of the various branches of business, and thorough with the latest edition of the Post and Telegraph guide; and he was scheduled for counter duty. But he had not allowed for his nervousness, and the following disaster happened on the first day.

A gentleman arrived in a hurry and pushed a telegram form through the opening of the counter. "Take this, young man. Hurry! Must catch the 3 p. m. Bangalore express, quick." The clerk seized the form and popped it on the scales in a vain endeavour to arrive at the charge by weighing the number of words instead of counting them in the usual form. The incident afforded much fun to the people at the counter and to his colleagues. The poor clerk beat a hasty

retreat, loud laughter ringing in his ears. The story was later narrated in the Postal and R. M. S. Club and provided much fun for nearly eight days.

The same clerk served a very deaf old lady with stamps. She carried an ear-trumpet, and putting the useful instrument up to the wire-netting to hear what the clerk had to say, was surprised to receive one anna in copper coins down the trumpet. The youngster apologised freely and profusely for his blunder; but the old lady would not rest until she had interviewed the postmaster and got the poor clerk fined one rupee. She felt convinced that she was the victim of an unkind and unchivalrous practical joke!

The delay occassioned to letters and post-cards is often the subject of attack; but oftener than not, the sender of the letters is himself responsible for the delay. In some cases—quite a respectable number of them too—letters are posted without any address being inscribed. I well remember an instance of this kind. A well-known merchant of Santhepet, noted for his irascible disposition, called one day at the counter, almost foaming with rage. He stormed away for some minutes at a meek and owlishlooking clerk who at last summoned up courage to ask what the trouble was.

"Trouble! Trouble enough, when your confounded post-office cannot deliver a post-card directed to a well-known officer in the Palace. I posted one two days back for delivery only four streets away and this morning I learn that my friend has not received it. Most important too—lost me an order for supply of rice worth Rs. 20,000."

"Excuse me a moment, sir" said the clerk, trembling, and going to the sorting office he brought back the actual post-card.

He showed the *reverse* side of the card to the irate merchant. "Is this the card, sir"? "Yes, confound your impertinence. What in the name of goodness can you say to

such colossal stupidity ? I will sue the Post-master-general for Rs. 20,000."

But, sir, would it not be better to address your post-cards in future?" said the clerk, as he deftly turned the card round, showing the address side to be blank.

The old gentleman turned away without a word, looking decidedly crest-fallen.

The staff of a large post-office comprises a motley crowd drawn from all quarters of India and Burma, the service being particularly popular with Anglo-Indians and South Indian Iyers. Discipline has to be kept, and it frequently happens that a supervising officer makes himself obnoxious to his subordinates by the manner in which he interprets the rules laid for their guidance. Some young members of the staff who kick against the vagaries of the supervisor adopt various expedients to get even with him, Some three years ago a head-clerk came from Madras and his absolute want of tact in dealing with his subordinates and his bullying ways made him so generally detested that a state appoximating to open rebellion obtained in the office. Uufortunately, the postmaster, a man of the old school, who never tempered justice with mercy, backed up his deputy. One individual in particular had old scores to clear and led an unceasing but undetected campaign against the unpopular head-clerk. The latter could never detect the culprit who punctured his cycle tyres or spilt ink on his papers and his brown fur cap when he was away. His wife complained bitterly that all the refuse of the office and the dining-room, including empty and stout beer bottles found its way home in that gentleman's tiffin-basket. It is said that the head-clerk loved to pose as a keen temperance man and that the bottles occasioned much domestic unhappiness. It happened once that the basket was opened before some respectable friends and in spite of explanations and protestations the idea got abroad that Mr. Ne'er-get-on-well (I call him so because that is not his name) was not the man he seemed.

Quite a large number of people imagine that a half anna stamp is sufficient for a letter if only the flap of the envelope is left unsealed. Personal letters are often smuggled in this way and I have known enclosures of considerable value accompanying the letters, including postal orders and love letters. But surely the limit was reached in this respect by the old lady who sent her son's clean shirt in the folds of a news-paper with the customary inscription "Book Post". Inside was a scrap of paper which said that she hoped those nosey post-office folk would not open it, because they would be sure to mess the cuffs of the shirt.

The stamping of letters is another source of trouble to the staff. The ordinary letter can of course be easily defaced. But if such small articles as cigarettes, chocolates, needles, seeds and pills are mixed up with ordinary correspondence, the stamping table becomes a blacksmith's shop or a gatling-gun, and the articles fly at dangerous angles, The story goes—and it is a true one—that a stamper who would persist in keeping his mouth open got a number of pills shot in. A sorter who found three pills shoot out of the envelope while stamping was feeling unwell and in desperation took them. When the cover to which they belonged was found, it was discovered that they were intended as a cough-cure for a dog. The sorter's state was pitiable, especially when later he experienced the full benefit of his 'cure'.

Punctuality is strongly insisted upon in the service and with duties commencing at unearthly hours some young men experience great difficulty in keeping to their scheduled hour attendance. One such man I knew confessed that out of a year of early duty he had been more or less late on half the mornings. Things became so bad during the regime of the previous postmaster that he was threatened with dismissal. He tried various expedients but none proved infallible in waking him up early. Even two powerful Big Ben alarms set together near his head could not thoroughly rouse him; he confessed to

going off to sleep while putting on his boots. Then he married and depended on his better-half to awaken him. To make doubly sure, on one special occasion he suggested the cold water alarm. But he had forgotten that his wife slept on the side where the bracket was fixed. The next morning he woke up early right enough; but he had some difficulty in accounting for certain scratches on his face which his colleagues averred were not there the previous night.

Much More might be written; but perhaps this is enough to show that even the most prosaic work of the post-office has its amusing side. Even the darkest cloud has its silver lining; and therefore those who have already joined the department need not regret having done so.

EVOLUTION OF RAMAKRISHNA-THE REFORMER

BY

K. R. Srinivasan, III U. C.

"Only the actions of the just,
Smell sweet and blossom in the dust"

Paramahamsa is a name that hardly lends itself to translation in English. Scholars who like to cavil and raise a smile at every custom or tradition of the Hindus translate it literally as great Goose; but it would be more faithful to render that ancient title by High-soaring Eagle. If now we turn our attention to the fourth of the Paramahamsas (Ramakrishna) recognised by Keshub Chunder Sen as pre-eminent among his contemporaries, we shall feel less surprised by his life and his doctrines.

Ramakrishna, we are told, was born in the village of Kamarpukar in Bengal on 20th February 1833. His father was one Khudiram Chatterjee, an orthodox Brahmin. The latter was a great lover of Rama and his tutelary deity was

the pure and divine Sri Ramachandra. His son had something in him which attracted everybody and made people love him. The young child used to repeat the whole of the religious operas and dramas. He was well versed in music and was very good judge of the merits and defects of the statues of gods. He gathered his playmates and enacted the Krishna Leela. Sometimes he would build an image of Siva and worship it. At the age of six he was well versed in the puranas, likewise in the Ramayana, the Mahabharata and Srimad Bagavatha (by hearing alone.) At the age of sixteen he became convinced that the aim of all secular learning was mere material advancement and he resolved to give up study and devote himself to the pursuit of spiritual knowledge.

The father being dead, the family was very poor and this boy had to make his own living. He went to Dakshineswar (near calcutta) and became a temple priest. In the temple was an image of " the Blissful Mother " (Kali) whom Ramakrishna began to look upon as his mother and the mother of the Universe. He believed it to be living and breathing and taking food out of his hand. After the regular forms of worship he would sit there for hours and hours singing hymns, talking and praying to her, as a child to his mother, till he lost all consciousness of the outward world.

Day after day he would weep and say " Mother, Is it true that thou exsitest or is it all poetry ? Is the Blissful Mother an imagination of poets and misguided people or is there such a reality ?" Some took him to be a genuine lover of God and others thought that he was mad and hoped that it could be cured if they would get him married. Accordingly, he was married to one Srimati Sarada Devi. He returned to Calcutta and took upon himself the charge of the temple again; but instead of being tamed down, his fervour and devotion increased a thousand-fold. Once a lady came to see him and fell into a deep trance. When a whole day would pass, towards evening, when the peals of bells in the temple would reach the forest,

it would make the boy very sad and he would cry "One day is gone in vain, Mother, and Thou dost not come. One day of this short life has gone and I have not known the Truth" In the agony of his soul, sometimes, he would rub his face against the ground and weep. Swami Vivekananda says" About that part of life he has told me many times that he could not tell when the sun rose or set; sometimes for weeks he had no other idea and only tears would trickle down his cheeks."

The boy began to see visions, to see wonderful things; the secrets of his nature were beginning to open to him. His trances became longer and longer in duration. People gave him up for lost and appointed the nephew of Ramakrishna in his place to conduct the temple service. Veil after veil was, as it were, being taken off. Mother herself became the teacher and initiated the boy into the truths he sought.

He had read that renunciaiion of gold and woman was the first condition of real spiritual life. Sometimes, he would sit by the Ganges, take some coins in his right hand and a handful of rubbish in the left and mixing them he would repeat all the while "Money is rubbish" and threw them both into the Ganges. He was so saturated with the hatred of money, that in a later life, while in a trance, if a coin were made to touch any portion of his body, that portion would shrink from the touch as from an unholy thing. He went to his wife and prayed that he might be released from the bonds of matrimony so that he might pursue with a single heart his worship of the Mother. She encouraged him with her words and set him free; and "in later life, like Yasodhara of immortal fame became one of his disciples."

Having been initiated in the truths of the Vedanta by a sanyasini and (Totapuri another Sanyasini) Ramakrishna was so absorbed in the attempt to realise God that the idea of body had passed away from him. Pointing to his body, he used to say "This abode of my Mother" Sister Nivedita says "Driven by his own nature, impelled from within, by that irresistible necessity that had called him into being, without any rest or realisation, for twelve long years at least, he persisted in that

inner warfare. Then at last the goal was attained· The Mother revealed Herself. From that moment his personality was that of a little child satisfied that he was in Her arms."

He had now reached that realisation of unity for which he had panted and striven with matchless patience and untiring energy. He still continued his efforts to get rid of every idea that would disturb the enjoyment of "that light whose smile kindles the Universe." Mr. G. A· Natesan rightly observes when he says "The desire to annihilate the pride of superior social birth took hold of him once and this Brahmin of Brahmins could not rest in peace until he cleansed the dirtiest corner of a pariah's hut with his flowing tresses."

He now wanted to realise the truths taught in other religions. A Mohamedan sage appeared on the scene and initiated him into the truths of Mohamedanism. He went through the rites and observances of that religion, followed the directions laid down by it and emerged with the conviction that it was also a road to the same Temple of Truth which he had already reached by another path. He realised for himself the truth of the Christian religion also· He attempted next to realise God in the manner known to each religious sect in India. He imitated the sweet love of the Gopis for Sri Krishna, dressed himself like a Gopi and sat watching for the absent idol of his heart. He was sometimes Hanuman, the devoted servant of Rama and used to spend his time on the tops of trees eating fruits and repeating "Ram, Ram" In this manner he was preparing himself for his great mission. He would speak of himself as the same soul that had been born before as Rama, as Krishna, as Jesus or as Buddha born again as Ramakrishna.

Ramakrishna had never received a proper classical education and yet spoke with authority about the ancient literature and religion of his country. The fact that he was an illiterate is distinctly asserted by one of his great admirers, the Rev. P.C. Mozoomdar who speaks of him in the highest terms. Prof. Max Muller gives a faithful account of the life of Ramakrishna and seems to have been greatly impressed by his personality.

FALLEN IN LOVE!

BY

Edward LoveJoy, III U. C.

The poem was written on the occasion of the visit of Pandit Jawahralal Nehru to Madura on 12—10—36.

The face Ah! that face bright by lights around
First in life I e'er saw in lively form;
First indeed my heart swelled with thoughts abound,
But love it was that own his stately charm.
Dear 'twas to see the high amidst the crowd,
Thy hands oft locked and raised to greet the mass
That raised its voice, returned with cheers aloud;
Ne'er from me those sweet thoughts would shrink to pass.
Thy looks of sympathetic love and grace
Spoke of thy cause to lift a 'Hungry Land';
Thy smiles were shy, a mass of slaves to face,
For, no slave genuinely smiles on his land.
A noble man with noblest thoughts inspired
Devotes his life and wealth on nations cause,
I love thee Nehru, would never be tired
To enhance thy cause e'er without a pause
The troubles you endure, your life in jail,
That recent loss of thy beloved wife
Are but specks when seen with the cause you hail.
Your tears are for a Land of Slaves in life.
Thy dauntless talk led by a studied brow,
I could'nt forget where ever I may be,
Wedded to those ideals you did show
Ne'er Nehru, ne'er shall prove faithless to thee.

OUR EARNEST PRAYER

BY

R, Ramasubbu, II U. C.

Creator of all, Oh Great God of Heaven,
The single, the strong, the Sovereign !
Unveil Thy Glorious Light Divine
That our country, our brethren and all shine.
Clinging to the robe of Thy Generosity,
And holding the cord of Thy Liberality,
We pray unto Thee, the Merciful, the Mighty,
To deck our body with the raiment of Thy Equity;
Free us from the shadows of ignorance,
And lead us the path unto The Sea of Thy Providence;
Make us approach the carpet of Thy Munificence,
And deck our head with the crown of Thy Benevolence.
We in reverence bow to Thee, to as well approve
Our service as Thou own'st theirs above ;
Owr work with Beauty crown, our life with Love,
And our mind with Truth uplift to Thee above.
Creator of all, the Everlasting Eternal Judge!
Tho'at length 're we welcom'd by old age,
Grant us Thy blessing to forget not Madura College.
Wherein we find and enter the Kingdom of Knowledge.

MESSAGE OF BHARATHI,—TAMIL BARD.

BY

B. S. Dandapani.

The Tamil country has just been * celebrating the memory of a great poet who caused the Tamils to be born anew. His contribution towards national regeneration has been as great as Tagore's. Only, while the Bengal poet has become a world-force and a world classic, the other, Subramanya Bharathi, has not attained even to all-India fame. True that very watchful interpreter of Renascent India, Dr. J. H. Cousins, has ranked him among the few great of all nations to whom it has been given to see and sing of Truth, Wisdom and Beauty as one. He writes in his estimate of the Belgian poet Verhaeren: "Verhaeren came within sight of imaginative freedom; but it is in the poetry of Tagore and Naidu, Ghose and Bharathi, and their spiritual bretheren of the Irish school that the purest and truest expression of realised Beauty can be found."

One wonders if India can ever be too grateful to cultural Ireland. For, while W. B. Yeats discovered Tagore for the West,—why, and the East too—his country-man has discovered Bharathi for the world. Yet until this poet finds gifted translators he must remain unknown or at best a name revered on trust to all but the Tamils. His message and his inspiration will be lost. What might be a new wave of racial and national regeneration will be missed in India. The Western literature might miss such another soul—informing force as Tagore, as only the East can give. Man will have missed his duty by a Master in Song.

It is a saying of R. A. Scott—James that it is the quality of genius to reveal itself in the exercise of force at the right moments. The right moments occurred for Bharathi in the first decade of the present century. Between 1905 and 1908

---

* September, 11, 1936.

the pulse beat fast in the Tamil country, as in other parts of India then, under the urge of a new impulse, patriotism, new because it had never before come to our land in such strength, carrying everything before it, the prejudices, the conventions, and the indolence which had held sway for centuries. But if he had sung only of love of country, of the necessity of freeing it from foreign grip, if he had simply exhorted the nation to struggle pointing out the meed of honour, glory and prosperity in the future, the less poet had he been; the less the voice of the genius of his race. It is significant that in his preface to the 1909 volume of patriotic songs, he speaks of patriotism as being a " Dharma and a goal which calls on the flower of the generation to dedicate their lives to it even as the sun calls forth the Suryakantha bud".

True it is that the common mass of mankind can be made nation-conscious only through linking the love of country to their love of home and love of clan, pride of forbears and ancestral achievement. A nation's past is at once a powerful precept and example to its present. No leader with a mission to fulfil here and now can afford to ignore this. And Bharathi's poetic instinct yearning to regenerate his countrymen "fallen on evil days and evil tongues" made full use of this method of recognised virtue. He sang of the greatness of the literature of the Tamils, the sweetness of their language, the virtues of their heroes and heroines, the *leela* of their gods, and the Vedas of their Rishis. He sang also of their contrasted present, its weaknesses, its ignorance, its slavishness, in a tone now seething with rage and contempt, now melting with sorrow and pity. And then in trumpet notes he sang of liberation (விடுதலை) in countless songs-the-refrains of which alone seem to sever a fetter each time they are tuned. His songs have been on the lips of every man, woman and child in the Tamil country ever since.

To have done all this is to deserve the name of poet in somewhat more than ordinary measure. But he did more. His songs are not simply expressions of emotions, impulses and

thought-fluctuations. They are not simply historical, ethnological or geographical in substance. They are not simply the choicest tunes. These all are but the body of song. When the ear is attuned to the melody, and the mental eye to the surface-glitter, as they will be with the passage of time, the human soul will search in Song for some hope, some new light in the direction of Him Whose Self the individual self is seeking to merge into. Many are the songs of Bharathi where the human soul is shown adventuring to the very brink of Wisdom and for a moment feasting in the Light Ineffable. But of these is not my main concern. I mention them here to show how our poet is truly in the Eastern tradition, and how being such, his poetical soul travelled towards the natural consummation of the eastern soul in song. It begins by taking note of the joyous or sad 'music of humanity', but sooner or later, as a rule sooner, catches the 'glad chant of divinity'.

And there is a stage in between-for some poets-where the poet is still concerned with the world but not so much with its 'sadness' as with hopes of its betterment. Normally, a poet is held to have justified his existence and calling if he prophesies in strong, unshaking accents of the millennium or whatever he visualises as the nature of the coming betterment. But Bharathi fulfils the rarer expectation of being constructive: he analyses the obstacles in the way of progress and chalks out the way to the millennium. Who is it that says that the inspired singer can do anything, even draw up a constitution, in terms of song? And Bharathi was an inspired singer. At the age of nine, in one of the few places where Tamil letters were until recently cherished and the Tamil literati honoured, he was awarded the title of 'Bharathi'. 'Bharathi' means Saraswathi, the Muse of Wisdom in song, or Song in Wisdom, and therefore is the white-robed Goddess conceived as having a Veena across her lap.

It is with this phase of the poet's soul-progression that the rest of the essay is concerned. The poet penetrates to the root

cause of slavishness and the cornerstone of liberation. Throw out Fear, Be bold, are his constant exhortations made in various moods and melodies in the songs written during this phase.

உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்றபோதினும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே

Likewise Tagore in his message to the International Peace Congress had said that to end tyranny 'the strong must cease to be greedy and *the weak learn to be bold.*' But this fearlessness, lest it should lead to egoism and arrogance, is to be raised and solemnised by Devotion.

அலைபட்ட கடலுக்கு மேலே—சக்தி
அருளெனுந் தோணியினாலே
தொலையெட்டிக் கரையுற்றுத் துயரற்று விடுபடு
அறிவுற்ற குலசக்தி சரணத்தில் முடிதொட்டு
(ஐயமுண்டு பயமில்லை மனமே.)

This blending and binding, it is now this and now the other, of man with God, this insistence on Divine aupices for all of man's activities is characteristic of all the poems which illustrate this phase.

Another of the evils that foster servility is the subjection of women. On this topic is the poet fiercest. One recalls Whitman's utterances and, harking back suddenly realises the nature of oriental genius. The Indian women have travelled a great way since Bharathi set the impetus. But all of it has not been on the highway of progress. The fantastic modern Indian girl, the lamented misfit for the life which awaits her, is a result of over-enthusiasm and forgetfulness or ignorance of the poet's high ideal for the emancipated Hindu woman.

வேதம் படைக்கவும் நீதிகள் செய்யவும்
வேண்டி வந்தோமென்று கும்மியடி
சாதம் படைக்கவுஞ் செய்வோந் தெய்வச்
சாதி படைக்கவும் செய்திடுவோம்.

They will run the home as of yore but with the wisdom and dignity born of equal opportunities with men, they will help to breed a race of godlike men on earth.

Religious fanaticism and a rigid caste system are next shown to be the causes of the perpetuation of India's stagnation and decay. Events in our country have focussed our attention to these sorrowful themes only too long. But the poet's remedy is as far off from realising in application today as it was when he first diagnosed and prescribed for this dark ill. It lies in a consciousness of the Divinity in each and every being, and this Consciousness informing the will of man, to use Hardy's words, until It makes all things fair. Bharathi goes even a step further than Hardy, and says that this Consciousness is to be begotten by Love in the Temple of Wisdom. With this addition Hardy's saying is an unconscious echo of Bharathi's following stanza and the one quoted next.

அறிவா கியகோ யிலிலே
அருளா கியதாய் மடிமேல்
பொறிவே லுடனே வளர்வாய் அடியார்
புது வாழ் வுறவே புவிமீதருள்வாய்.

The ills removed and the tyranny, physical as well as social and religious, overthrown, what is to be the ideal of government? Vedantic Socialism, says the poet. In an ecstatic vision he sees it coming and rhapsodizes over it. But the poet being a true poet, does not find the cause of one bit of earth or one sect of humanity sufficient for his embrace, and the national horizon has moved farther and farther until it has merged into that of the world; India's cause has subtly faded into the cause of mankind. The essence of Eastern Wisdom distils out in those lines.

"எல்லா வுயிர்களிலும் நானே யிருக்கிறேன்"
என்றுரைத்தான் கண்ண பெருமான்.
எல்லாரும் அமரநிலையெய்து நன்முறையை
இந்தியா வுலகிற் களிக்கும்.

Man shall recognise the spark of Divinity in every being and thing. His terrestrial country shall move and approximate to a type laid in Heaven. And India will present the world with this great ideal. Thus the meaning of the great Vedas is to be realised in life. In the west Dean Inge points to this ideal in patriotism, confessedly deriving inspiration from Socrates.

Such is the range and magnitude of vision of this gifted son of modern India. He sang in Tamil, the language of a part of Southern India. But he knew, he was a Brahman, one that knows; the most ancient of world's literatures, the Vedas and the Upanishads, knew the entire range of Sanskrit and Tamil literatures, knew the great writers of England and the latest political, social and scientfic developments the world over. And what is precious, knew to distil wisdom out of all this knowledge and apply it to the solution of human ills. With all this he knew to range the entire gamut of human emotions in verse of the highest order and in flights of imagination touch the highest peaks of wisdom and even reach out beyond, towards the stars! All that genius and wisdom and beauty of utterance were won and lost within less than forty years of existence, amidst misery, poverty, political persecution and ill-health as has been the lot of no other poet in life. For Bharathi died in his 36th year in September 1921. But his message and song are for all time. In our trials ahead, and there are many, he shall be our solace and strength, our inspiration and our banner; not only ours but of all those nations which are striving through pain to attain their rightful place in the eyes of God—and Man.

ஸ்ரீ

கம்பர் உவமை நயம்

BY

Pandit T. Ramanujam Iyengar.

காவிய உலகில் இன்றுகாறும் நின்று நிலவும் பெரும் புகழ் படைத்துச்சென்ற புலவர் பெருமக்களுள் தலை சிறந்தவர், நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி—கம்பநாட்டாழ்வார் என்பது ஒருதலை. கவிநயங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற உத்தமக்கவிஞர் இவர். தான் பிறந்ததொரு தகவினால் 'உயர் கம்பன் பிறந்த தமிழ் நாடு' என மேலவர் புகழும் வண்ணம் பெயரிட்டுச் சென்ற பெருமகன். காத்தற் கடவுளாம், திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமபிரானிடத்துக் கொண்ட அளவிறந்த பக்திப் பெருக்கால், தான் கண்ட இன்பம் தராதலமும் பெற எண்ணி, அவ்விராம காதையைத் தமிழில் முறைப் படுத்துரைத்த தண்ணளியாளர்.

இப் புலவர் பெருந்தகையை அறியாதார் தமிழ் நாட்டில் இன்னும் இரார். 'கம்பர் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்'—'கல்வியில் பெரியவர் கம்பர்,' என்றின்னோரன்ன முதுமொழிகளே அடுக்கிய மூவுலகும் கேட்கும் ஆற்றல் உடைத்து. ஆயின் இவரது சரிதத்தை உள்ளது உள்ளபடி உணரமாட்டாத நிலையில் தமிழ் நாட்டினராகிய நாம் இன்று இருக்கிறோம் என்று நினைக்கின் நம் மனம் பெரிதும் புண் படுகின்றது. எனினும் இவர் இயற்றிய இராம கதையாவது நம்மிடை நின்று உலவுவது நாம் முன்னைச் செய்த நல்வினைப் பயனேயாம்.

இவ் விராம காதையை முன்னர்த் தேவபாடையில் செய்தவர், 'வாங்கரும் பாதம் நான்கும் வகுத்த வான்மீகி என்பார். கற்பார் இராம பிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ,' என்று பெரியார் பணித்தருளியபடியே, தன் குணம் செயல் அழகு முதலிய இவற்றால் கண்டவர் தம் மனம் வாங்கும் தன்மை யுடையராய இராமபிரானது கதையினைக் கேட்கும் பான்மை ஒன்றுமே அறம் முதல் பொருள்கள் அனைத்தையும் பயக்க வல்லது என்பது பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்ந்த பழம் பெரும் மக்கள் துணிவு.

இவ்வாறு ஒப்புயர் வற்றதொரு திவ்விய கதையைச் செந் தமிழ்ப் பாவினல் பரிந்து உரைத்த கம்ப நாடரது இராம காதையோ, அவ் வாரணக் கவிதையாம் வான் மீகத்தினும், பல்லாற்ருனும் பெருமை படைத்தது எனப் பாவலர் பலரும் போற்றுமாறு உள் ளது. நம் கவிச்சக்கரவர்த்தி அதனையே முதல் நூலாகக்கொண்டு வழிநூல் இயற்றினரேனும், கால தேசங்கட் கேற்பச் சிற்சில இடங் களை மாற்றியும், திருத்தியும் புதுக்கிச் செய்யத் தலைப்பட்டனர். மற்றும், இதன்கண் உள்ள சொற் பொருள் நயங்கள், கவியமைப்பு, கற்பனைத்திறன், காவிய அமைதி, தொடை நயம், சந்த இன்பம், இலக்கண விசேஷம், சொல்லணி, பொருளணி ஆகிய இன்னோ ரன்ன சிறப்பியல்புகள் எல்லாம் புலம் மிக்கவரால் பெரிதும் பாராட் டற்கு உரியது. இது கருதியே "கம்பநாடன் கவிதையில் போல் கற்ருேர்க்கு இதயம் களியாதே" என அபியுக்தர் வாக்கு வழங்கி வருவதூம் என்க. பலவாய்ப் பரந்து விரிந்து கிடந்த இலக்கியங் களை எல்லாம் கற்று அவ்வவற்றின் கண் ஒவ்வோர் சுவைநலம் கண்ட கலைவாணர் யாவரும் எல்லா நயங்களும், ஒருங்கு அமையப் பெற்றிருத்தலின் இஃதொன்றனிடத்தே மிக்கதொரு அன்பு செலுத்திப் பயின்று இன்பம் எய்திவந்தனர் என்பது இதன் கண் பொதிந்த புதை பொருளாகும். அவற்றை எல்லாம் எடுத்து விரித்து உரைப்பது ஈண்டைக்கு ஏலாமையின், கம்பர் கையாண்ட உவமைகளின் நயத்தை மட்டும் சிறிது விரித்துக்கூற விடை பெறுகின்றேன்.

உவமை என்பது அணிவகைகளுள் ஒன்று. அணியாவது அழகு செய்வது என்னும் பொருட்டாய், செய்யுள்கட்கு இன்றி யமையாது வேண்டப்படுவது. "உணர்வினின் வல்லோர் அணி பெறச் செய்வன செய்யுள்" என்பது செய்யுளியல். அணி கலகம் அணிந்த நங்கை ஒருத்தி யாங்ஙனம் கண்டோர் பலராலும் விரும் பப்படுகின்றனளோ, அம்முறையே அணியொடுபுணர்ந்த கவிதை யும் கண்டோர் பலராலும் விரும்பப்படும்.

நிற்க, உவமை யணியாவது இருவேறு பொருள்களிடத்து உள்ளது ஒரு ஒப்புமையை விளங்கக் கூறுவது. புலியறியாதான் ஒருவனுக்குப் பூனை ஒன்றனைச் சுட்டிக்காட்டி, 'இது போல்வது புலி, எனத் தெரிவிப்பது இவ்வணியின்பாற் படும். கண்டும் கேட்டும்

இராமையான் புலங்கட்குப் போதம் ஆகாததொரு பொருளை, கண்டது போல மனதில் பதியவைத்து விளங்கச்செய்தல் இதுகொண்டு நாம் அடையும் பெரும் பயனாகும். பிறிதொன்றற்கும் இலதாய்த் தனிவகையான் இதற்கு மட்டும் உள்ள இத்தன்மைத்தாய அரிய பயன் கருதியே, அணிவகைகளைப் பெரிதும் வேண்டாத ஒருசார் பண்டைத் தமிழாசிரியர்களும் இஃதொன்றினையே முனைந்து வேண்டினர். கட்புலன் ஆகாக் கடவுள் பற்றிய உணர்வு உரு முதலியவற்றையும் அவ்வணி நலத்தால் நாம் நன்கு உணர்தல் கூடும். உதாரணமாகக் கடவுளியல் அறியாதான் ஒருவனுக்கு அஃதறிந்தான் பிறிதொருவன், 'கடவுள் விளக்கினை ஒத்து விளங்குபவர், என உவமை முகத்தால் கூறின், அவ்வறியாதான் உடனே, கடவுளைப் பற்றி 'விளக்கினைப் போன்று ஒளியுள்ளவர், அறியாமையாகிய இருள் பற்ற ஒண்ணாதவர்; உயிர்களது அகவிருளைப் போக்கடிக்கும் ஆற்றல் உற்றவர். பிறவிப் பிணியான் வருந்தும் யாவரானும் விரும்பப் படுகின்றவர், என்றிப்படி எல்லாம் அறிபொருளைப் போலப் போதமுண்டாகி விரித்துணர நேரிடுகின்றது. எனினும் இதன் மூலம் இவ்வாறு அறிந்து கொள்ளுதற்கு முன் கடவுளைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள உயர்தர எண்ணமும் சிறிது குலைய இடம் ஏற்படும். 'கற்பனை கடந்து நின்று மனம் மொழிகட்கு எட்டாதவர் கடவுள்' என, இவ்வாறு அறிதற்கு முன்னமே கொண்டதொரு பழம் கொள்கை சிறிது அசைவுற்று, 'உலகில் தோன்றும் விளக்கினை ஒத்த எளிய காட்சியையும் உடையர் கடவுள், எனக் கொள்ளும் கொள்கைக்கும் உடன் இடன் தருதல் மன இயற்கையேயாம். ஆகையால் இப்படிப் பட்டதொரு சிறிய குறைபாட்டையும் உண்டாக்காத வண்ணம் உவமை கூறி முடித்தலே உத்தமக் கவிகட்கு இயற்கை. இதனை நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியார் பால் தொட்ட தொட்ட இடந்தோறும் மலையிலக்கென இலங்கக் காணலாம். மற்று நடுத்தரம் உடைய கவிகளோ என்னில், இக்குற்றம் உளவாதலை யறிந்து பின் நீக்கும் பொருட்டு " அறையாத மிகு பெரும் காற்று அடித்தாலும் அசையாதே அவியாதே விளங்குகின்ற சோதிமணி விளக்கு" —" கோடாதமணி விளக்கு"—என இவ்வண்ணம் எல்லாம் சில அடை மொழிகளைக் கூட்டி, வேற்றுமை காட்டி உலக விளக்கினும் கடவுளாம் விளக்கு வேறுபட்டு உயர்ந்தது என விளக்கிச் செல்வர். ஆயின் கருவிலே திருவுடைய கவிஞர் இஃதொப்பப் புரிவது இலர்.

உவமை தொடுக்கும் காலத்திலேயே இத்தகைய தாழ்ச்சியுணர்வு பிறக்க ஒண்ணாது மேன் மேலும் உயர்த்திக்கொண்டே போவர். இவ்வுண்மையைக் கம்பர் காட்டிய உவமைகளுள் யாதேனும் ஒன்றிரண்டை ஆயும் முகத்தானே நாம் நன்கு உணருதல் கூடும். இதுவே யான் பிறரிடம் இன்றிக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாரிடம் மட்டும் சிறப்புரிமையாகக் கண்டதொரு காட்சி.

கம்பராமாயணத்து இராமலக்குமணரது பாலப்பருவ நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிக் கூறும் பாலகாண்டப் பெரும்பகுதியினுள், 'கையடைப்படலம்' எனத்தலைப்பெயருள்ளதொரு சிறு பாகம் உண்டு. அது அவ்விராமலக்குமணரைத் தயரதன் கோசிக முனிவரிடத்து அடைக்கலமாக ஒப்புவித்ததைப்பற்றிக் கூறும். இப்படல அமைப்பைப்பற்றிக் கப்பர் கையாண்ட முறையைச் சிறிது கூர்ந்து நோக்கின், அவர் அதனை, தயரதன் கொலுவிருக்கை கோசிகர் வருகையும் வேண்டுகோளும், கையடையாக ஒப்புவித்தல் எனமுச் சிறு பகுதிகளாகப்பிரித்துக்கொண்டு கதை நடத்திச் செல்கிறார் என்பது நன்கு விளங்கக்கூடும். அதனுள் தயரதன் கொலுவிருத்தற் சிறப்புப்பற்றி நான்கு கவிகள் சொல்லப்பெற்றிருக்கின்றது. அதுபற்றியதே நமது ஆராய்ச்சி.

தயரதனோ அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் உலகு முழுவதும் உறுபகை இன்றியே ஓம்பினோன்: சக்கரவர்த்தி, வள்ளல், பொருள் போகம் அதிகாரம் என்றிவற்றான் தன்னோர் ஒப்பார் இம்பர் இல்லை என்னும் வண்ணம் நிமிர் கீர்த்தி உள்ளோன். இத்தகைய பேரரசனது இருக்கையை நமக்கு அறிவிக்க நினைக்கிறார் கவி. உடனே நாம் அறியாத இதனை அறிந்ததோர் உவமை காட்டித் தெளிவுறுத்துவான் வேண்டினார். இவ்வளவு பெருமை உடையானுக்கு உலகத்துள்ள பொருள்களை உவமை கூறின் அது விலங்கினுள் மிக்கது விண்ணவர்தரு என உவமை கூறலின் வேறு அல்ல. ஆகையால் பொருள் போகம் அதிகாரம் முதலியவற்றால் மிக்குடையனாய்க் கருதப்படும் இந்திரனை உவமை கூறி முடிக்கின்றார். இவ்வாறு கூறுங்காலத்து, நாம் முற்கண்டபடி இந்திரனுக்கு உள்ள குற்றம் குறைகளும் உடன் சார்தல் கூடும். அன்றியும் 'இந்திரனை ஒத்தவன் தயரதன்' எனக்கூறின் 'தயரதனும் இந்திரனும் ஒப்பாவர்' எனக் கற்போருக்குக்கருத்து உண்டாகி, இந்திரனினும் சிறந்த

வன் தயரதன் எனக்காவிய முறைக்கு ஏற்ப எடுத்த தலைவனுக்கு ஏற்றம் கூறும் பாவம் குறைபடும். இவ்விதம் சிறிது தாழ்வுணர்ச்சி பிறத்தற்கு இடங்கொடுத்தலே இவ்வுவமையின்கண் உள்ள ஊறுபாடு என முன்னர்க்கண்டோம். ஆனால் நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியாரோ இவ்விரு குறையும் ஒருங்கு நீங்குமாறு முதல் மூன்று பாட்டுக்களில் நின்றே 'தயரதன் இந்திரனினும் சிறந்தவன்' என்ற எண்ணம் உடன் உடன் உதிக்குமாறு கவிகளை நன்கு நயம்படப் புணர்த்து இறுதியாகக் கோசிக முனிவனைத் தயரதன் வணங்கி உபசரித்தான் எனக் கூறவேண்டிய இடத்து,

"கந்தமலரில் கடவுள் தன்வரவு காணும்
இந்திரன் எனக் கடிது எழுந்து அடி பணிந்தான்"

எனக்கொண்டு முடிப்பர். இப்படிக் காட்டியுள்ள உவமையுள் நாம் முற்கண்ட தாழ்ச்சியுணர்வு பிறவாமைப்பொருட்டு "தயரதன் வீற்றிருந்த மண்டபம் சுதர்மையினும் மிக்கது; தயரதன் இந்திரனினும் மிக்கவன்; ஆங்கு வந்த கோசிகன் பிரமனினும் உயர்வு பூண்டோன்; என உபமேயமாகிய கோசிக தசரதாது தோற்றமே அதனினும் சிறந்ததெனத் தோற்றுமாறு, இப்படல முதல் செய்யுள் முதற்கொண்டே அடிகோலும் ஆசிரியரது தன்மை ஆய்ந்தாய்ந்து மகிழ்தற்குரியது.

"நனைவரு கற்பக நாட்டு நல்நகர்
அனைவரும் அணைதர அயிர்க்கும்; சிந்தையால்
நினையவும் அரியது; விசும்பின் நீண்டது' ஓர்
புனைமணி மண்டபம் பொலிய எய்தினன்"

என்பது இப்படல முதற்செய்யுள். அரும்புகள் அலரப்பெற்ற கற்பக விருக்ஷத்தைத் தனக்குச்சிறப்புரிமையாகக்கொண்ட அமராவதிப்பட்டணத்தில் வசிக்கும் தேவர் அனைவரும், நம் இந்திரன் வீற்றிருக்கும் சுதர்மை என்பது இதுதானோ என்று ஐயுறும் வண்ணம் அழகு வாய்ந்ததாயும், மனதினாலும் நினைத்தற்கு அரியதாயும்; ஆகாயத்தை அளாவிய உயரமுடையதாயும்; தனது வருகை நோக்கி அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் உள்ளதொரு மண்டபத்தைத் தயரதன் அடைந்தான் என்பதே இதன் தெளிவான பொருள். பின்னர் இந்திரன் எனத்தயரதனை உவமிக்கக் கருத்துக் கொண்ட கம்பர்,

இச்செய்யுளிலேயே தயரதன் மண்டபம் தேவேந்திரன் மண்டபத்தினும் பலவகைச்சிறப்புற்று இலங்குவது என்பதனை "கற்பக நாட்டு நல்நகர் அனைவரும் அணைதர அயிர்க்கும்..........மண்டபம்' என்ற சொற்கிடக்கையால் பெறவைத்தார். அன்றியும் புண்ணிய வினை மிகப்புரிந்து தேவரானமையான் அயிர்த்தற்கு காரணமற்ற அறிவு மிகவுடைய அவர்கள் அனைவருமே, ஒருசோத் தினந் தோறும் பழகிப்பயின்று அறிந்தமண்டபத்தின் இயலையும் மறந்ததோடு இன்றி இதுதான் நம்பண்டபம் எனத்துணியவும் செய்தனர் எனில் தயரதனது மண்டபம் அதனினும் மிக்கதொரு அழகியதென்பதனை வற்புறுத்தியதாகும் அன்றே! இவ்வாறு மண்டபத்தின் அழகைச் சுதர்மையினும் மேம்படுமாறு குறிப்பாற் காட்டிய இவர் கூறியுள்ள அடுத்த கவியையும் ஆராய்வோம்.

> "தூயமெல் அரியணைப் பொலிந்து தோன்றினன்,
> சேயிரு விசும்பிடைத் திரியும் சாரணர்
> நாயகன் இவன்கொல்? என்று அயிர்த்து நாட்டம் ஓர்
> ஆயிரம் இல்லை என்று ஐயம் நீங்கவே"

மிகப் பெரிய வானத்து இயங்கும் தேவதூதர்கள் அனைவரும் நம் நாயகன் இந்திரன் இவன்தான் என்று சந்தேகித்துப் பின்னர் ஆயிரம் கண் பெற்றிலாமையின், அல்லன் எனத்தேறும்படி ஆதனத்து அமர்ந்தான் தயரதன் என்பது இதன் கருத்து. இதன் உள்ளும், முன்கவியில் மண்டபத்தைத் தேவமண்டபமாகிய சுதர்மைக்கு ஒப்பிட்டதற்கு ஏற்ப, தயரதனை இந்திரன் என ஒப்பிடுதலோடு, இந்திரனினும் உயர்ந்தோன் தன் காப்பியத் தலைவனும் தயரதன் எனத் தொனிக்குமாறு அமைத்திருத்தல் கற்போருக்குக் கழிபேரின்பம் விளைப்பது. பிறிதும், பொதுவகையால் தேவர்கள் அயிர்த்தனர் என்னாது சாரணர்களாகிய தேவதூதர்களை எடுத்தமைத்ததன் நயம் நாக்கொண்டு நவிலும் நடுத்தரம் உடையதன்று. தேவ ஒற்றராவார் தம் தாய்நாட்டிற்கும் நாட்டினை ஆளும் அரசற்கும் யாதொரு வகையினும் இடர் உறாதவாறு நன்கு காத்துவரவேண்டி மாற்றாரது புலம் சென்று அடிக்கடி உளவு அறிந்து அப்பொழுதைக் கப்பொழுது அரசனைக் கண்டு வந்து சொல்லும் தன்மையர். ஆகவே இவர்கள் எவ்வாற்றானும் தன் அரசனை மறக்கவோ, அன்றி வேறு எவரையும் தம் அரசர் என்று அயிர்க்கவோ இடம் சிறிதும்

இல்லை. உதாரணமாக, ஆண்டுகள் நாள் திங்களாய்த் தம்முடன் மன்னி உறையும் தன் தகப்பனை உரு அறியாது வேறு ஒருவனைத் தன் தகப்பன் என ஒருவன் மயங்கிக்கண்டனன் என்பது மெய்யாகுமேல், தன் தகப்பனினும் உரு ஒளி நலங்களில் அவ் வேற்றான் மிக்கிருப்பன் என்பது சொல்லாமலே போதரும். இம்மட்டுமோ! 'நாட்டம் ஓர் ஆயிரம் இல்லை என்று ஐயம் நீங்கினர் என்பது அவர்கள் ஐயம் நீங்கித் தெளிதற்கோர் ஏது வாய்பாடாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டதாயினும், தொனி வகையானும் குறிப்பு வகையானும் 'இந்திரனுக்கு அகலிகை காரணமாக எய்திய சாபங்கருதி ஆயிரம் கண் ஏற்பட்டது. அது குறையுடைமை. ஆயின் தயரதன் அக்குறையும் இன்றி இந்திரனினும் சிறந்தோன் எனத் தெரிவித்தும் நின்று, தயரதனுக்கு ஏற்றம் எய்துவிக்கின்ற தன்றோ! என்னே கம்பர் கவிப்பெருமை! 'கல்வியில் பெரியவர் கம்பர், என்ற பழமொழியைப் பொய்யாக்கி, கல்வி கம்பரால் பெரியது, என்று நிலை நாட்டும் வண்ணம் உள்ள கவிகளின் பெருமை இப்படி அன்றோ இருத்தல் வேண்டும்.

இனி இதனை அடுத்தகவி கோசிகன் வருகையைக்குறிப்பது.

"மடங்கல் போல் மொய்ம்பினான் முன்னர் மன்னுயிர்
அடங்கலும் உலகும் வேறு அமைத்துத் தேவரோடு
இடம் கொள் நான் முகனையும் படைப்பன் ஈண்டு எனாத்
தொடங்கிய கோசிக முனிவன் தோன்றினான்" இக்கவியுள்

விஸ்வாமித்திர முனிவன் வந்தான் எனக் கூறுகின்றவர் திரிசங்கு விற்காக உலகம் படைக்கப் புகுந்த வரலாறு குறிக்கும் அடைமொழியுட் சில புணர்த்துக் கூறுகின்றனர். இங்ஙனம் கொண்டதும் தான் பிற்கூறப் புகும் உவமையினுள் யான் முற் கூறிய ஊறுபாடு உறாமைப் பொருட்டே என்க. முன் இருகவியால் தயரதன் தேவேந்திரனினும் பொலிவுற்று விளங்கினன் என்பதைத் தெரிவித்து, கம்பநாடர் இங்கு தேவேந்திர சபைக்கு அடிக்கடி வரும் பிரமனை ஒப்ப, அவனினும் சிறந்த விசுவாமித்திரன் வந்து சேர்ந்தான் என்பார், "மன்னுயிர் அடங்கலும் உலகும் வேறு அமைத்துத் தேவரோடு இடங்கொள் நான் முகனையும் படைப்பன் ஈண்டு எனாத் தொடங்கிய கோசிக முனிவன் தோன்றினான்" என்றார். இவ்வாறு

விசேடித்தது பின் அவன் கோப பரவசனுவதைக் குறித்துப் போலும்! சத்யலோகத்தில் உள்ள தேவகணங்களையும், பிரமனையும் ஒரு சேர இவ்வுலகிலே உண்டு பண்ணத் தொடங்கிய முனி எனவே, பிரமனினும் முனி உயர்ந்தவன் என்றதொரு தன்மை துளக்க மற விளக்கமாகும்.

இவ்வாருக, தேவலோகத்திலுள்ள சுதர்மையினும் அழகுடன் விளங்கிற்று தயரதனது மண்டபம், தேவ இந்திரனினும் அழகு மிக்கு விளங்கினன் தயரதன், அங்கு வரும் பிரமனினும் பெருமை படைத்தான் ஈண்டு போந்த கோசிகன், என உவமையைத் திறம் பட எடுத்து நாட்டி இறுதியில்,

"வந்து முனி எய்துதலும் மார்பின் அணி ஆரம்
அந்தர நிலத்து இரவி அஞ்ச ஒளி விஞ்சக்
கந்தமலரில் கடவுள் தன் வரவு காணும்
இந்திரன் எனக்கடிது எழுந்து அடிபணிந்தான்,,

எனக் கூறிப் போகும் நயம் நன்கமைந்ததொன்ரும்.

இப்படிக் கூறிய உவமையில் யான் முற்கூறியபடி யாதொரு குற்றமும் ஏற்பட இடம் இன்றி ஒழிவதோடு, காவிய முறைக்கு ஏற்பத் தான் எடுத்து நாட்டிய தலைவருக்கு ஏற்றம் காட்டிய நிலையும் நன்று வீறி விளங்குதல் கண் கூடு.

பரிமேலழகரந்தாதி.

BY
A. V. Krishnamurthy, I. U. C.

(காப்பு)

பரிமே லழகரந் தாதிக்குக் காப்புக்
கரியா னனத்தான் கழல்
மங்கை மணாளன் மதிதிக ழொண் முகத்தான்
கங்கைச் சடைத்தலையா னெண்குணத்தான்ருளை
பரியூர்ந் தழகன்மே லந்தாதி பாட
பரிந்துத் தலைக்கொள்வல் யான்.

(இன்னிசை வெண்பா)

1. பேசுகவாய் தென்மது ரேசன் பெயரெல்லாம்
கேசவன் தங்கை மணாளனை காண்க வெண்கண்
கேட்க செவி சொக்கன் திருக்கோயில் கோபுரத்தை
நோக்கியே கூப்புக வென்கை.

2. வெண்மதியும் தாரகையும் ஆதவனு மாய்கின்ற
வெண்மதி வொண்முக மங்கை மணாளனை
அண்டமெலாம் ஆள்வானை பூதி அணிந்தானை
அண்டரேற்றை நெஞ்சமே நன் கெண்.

3. நன்னெஞ்சே நல்லேனம் நாடாத நற்றாளன்
நன்கன்னம் நாடாத நீர்முடியன் சொக்கனை
நாடுதியேல் நீங்கிடும் நீள்வினை நிங்கிடயான்
நாடுவன் நாதன் பதம்.

4. படியிற் சிறந்தத் திருவா தவூர
னிடரொழிக்கச் செய்தாய் நரியைப் பரியாய்நீ
பிட்டுக்கு மண்சுமந்து பட்ட பிரம்படி
பட்டது பாரெல்லாம் முன்பு.

5. முன்பு வளையிட்டாய் மங்கையர் கைகளில்
பின்பாண பத்தன் துயரொழிக்க யாழ்வல்ல
பாடகனாய்த் தோன்றித் தெருவில் விறகுவிற்றாய்
கூடற் திருப்பதி வாழ் சொக்கா

6. சொக்கனே யென்றுன்னை நாள்தோறும் போற்றிய
குற்றமிலா நான்மறை யோதும் தருமிக்குப்
பொற்கிழி தந்த கயற்கண்ணி நாயகனே
குற்றமிகும் நாயேனைக் காவாய்.

7. காவாய் எனையென்றும் காமனைக் காய்ந்தகண்ணா
தேவரெலாம் தெள்ளமுதமுண்ண விடமுண்டாய்
மன்னவன் மைந்தனுக்கு மாமுடி சூட்டிட
மூன்புசெம் மாணிக்கம் விற்றாய்.

8. வில்வித்தை வாள்வித்தை போதித்தச் சற்குருவி
னில்லாளைக் காமுற்ற வஞ்சகனும் சித்தனை
அங்கம் சிதைத்திட்ட ஆலவாய்ச் சொக்கனே
மங்கை மணாளனே போற்றி.

9. போர்க்களத்துச் சுந்தரப்பே ரம்பெய்தாய் நீர்தாங்கும்
வார்ச்சடையாய் சித்தனாய் தோன்றிக் கரும்பைக்
கரிக்களித்தாய் கால்மாறி யாடிய சொக்கா
குருகிற்கு முத்தி கொடுத்தாய்.

10. கொடியச் சமணரை சம்பந்தன் போக்கிட
சொக்கா அருள்புரிந்தாய் மற்றுமவரேவிய
மாய பசு வதைத்து மால்யானை மாய்த்திட
வீரனே வெஞ்சரம் விட்டாய்.
தேரின்றி வில்லின்றி அம்பின்றி புன்சிறிப்பால்
ஆரெயில் மூன்றும் அழித்தான் அடியேத்திக்
கூடற் பரியூர்ந் தழகன்மே லந்தாதி
பாடினன் புல்லறிவன் யான்.

குறிப்பு:— இச் செய்யுட்கள் மிகவும் பிழைபாடுடையதாயினும், எழுதியவரின் ஊக்கத்தைத் தாழ்வுபடுக்கக் கூடாதென்று கருதி மட்டும் பிரசுரிக்கலாயிற்று. Ed.

எனது ரெயில் பிரயாணம்

M. Karuppiah, II. U Class.

சென்ற விடுமுறை ஆரம்பித்தவுடன் கல்லூரியாரால் விடப் பட்ட அறிக்கையை நினைத்தேன். என்ன! மனிதனாவது மன் னார் பார்ப்பதாவது, செல்வோம் சென்னைக்கு கண்ணுறுவோம் பொருள் சாலையை, என்று ஒரு எண்ணம் என் மூளையைச் சிதைத் தது. சரி சென்னைக்குச் செல்லச் சரியான வண்டி எக்ஸ்பிரஸ் (Express) என்று 6½ மணிக்கு மூட்டை முடிச்சுகளுடன் மதுரை ஜங்ஷனை யடைந்தேன். சரியான நேரத்தில் வண்டியும் வந்தது. நானும் சரியான இடம் பார்த்து அதில் அமர்ந்தேன்.

இவ்வாறு தானேயா! பிடித்தது. ஆறே முக்கால் அறையும் காலும் (ஏழரை நாட்டான்) ஒரு மகாத்மா இடமில்லாதது போன்று பாதி என் தொடைமேலும் பாதி பலகையின் மேலுமாக அமர்ந்து கொண்டு, இதுதானே செங்கோட்டை வண்டி? என்றார். அந்த மகாத்மா, முனிசிபாலிட்டித் தொட்டி பார்த்திருக்கிறீர்களா? அதே மாதிரிதான் சந்தேகமே இல்லை. கருட கர்வபங்கத்தில் (சினிமா பகுதி) கருடனுக்கு மூக்கு எப்படியோ அதே அச்சுத்தான் இருவருடையதும். ஆஹா! என்ன தேகத்தின் அமைப்பு! ஒரு சிறு யானைக்குட்டி என்றே சொல்லவேண்டும். போதாக்குறைக்கு ஆசாமி ஒரு பொடி அபிமானி, கேட்கவாவேண்டும், இடைஞ் சலுக்கு! மறுபடியும் இதுதானே செங்கோட்டை வண்டி? என்றார். ஏனையா, மனுஷனுக்கு கண்ணில்லையா? என்னையா கேட்கவேண்டும். அதோ கொட்டை எழுத்துக்களில் எழுதியிருக்கிறதே! இதெல் லாம் யாரைச்சொல்லி என்னபயன்! நம் காலம், நல்ல வேலை "தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையுடன் போச்சு" அந்த ஆசாமி இறங் கினதும் ஒரு கருணாநிதி (பிள்ளைகள் விஷயத்தில்) இருமனைவிகளை யும், ஒரு டஜன் குழந்தைகளையும், போதாக்குறைக்கு மைத்துனர் களில் அரை டஜனையும் பரிவாரமாகக் கொண்டு ஏறினார். இந்த ரெயில்வே கம்பெனியார்கள் இருக்கிறார்களே! மோசம்! மகா மோசம்! இந்த மூன்றாம் வகுப்பு என்ன, அவர்கள் காலில் ஒட் டின தூசியா? இருக்கட்டும் ஒரு கை பார்க்கிறேன். நான் சொல் வதை அவர்கள் கேளாவிட்டாலும், சொல்லத்தான் போகிறேன்.

(1) இந்த மூட்டைப் பூச்சிகளை, இனிமேல், மூன்றாவது வகுப்பில் கண்டால் அவைகளுக்கு 144, போடவேண்டும். (2) '2 பேர் என்று போட்டிருக்கும் ஸீட்டில் 6 பேர் உட்கார விடக்கூடாது. (3) ஸீட்டின் டிக்கட் தவறிவிட்டால் அவர் களுக்கு சொற்ப அபதாரத்தில் வேறு டிக்கெட் கொடுக்கவேண் டும். (4) ஒருவர் அனுமதியின்றி மற்றவர் அவரிடம் எதையும் பேசவோ, எதையும் செய்யவோ, கண்டிப்பாய்க்கூடாது.

இது நிற்க, மேற்படி குடும்பி, தன்னுடைய சேனையை, அந்த கம்பார்ட் மெண்ட் முழுவதும் நிரப்பினார். (இப்படி 4 பேர் இருந் தால் ரெயில்வே கம்பெனியாருக்கு.........................) கடைசியாக, தனக்கு உட்கார இடமில்லாமல் போக, என்னிடம் வந்து பக்கத்

தில் நின்று கொண்டார். "இது வரையில் அனுபவித்தது போதும்" இனிமேலாவது கொஞ்சம் சௌகர்யமாக இருக்கும் "என்று எண்ணி, நான் அவர் அருகில் வந்த உடனே, 'எங்கே உதைத்துத் தள்ளிவிடுகிறாரோ' என்று பயந்து கொண்டு, கொஞ்சம் நகர்ந்து உட்கார்ந்தேன். இது தான் சமயம் என்று எண்ணிய கருணாநிதி, பாதி என் தொடைமேலும், பாதி பலகையின் மேலுமாக உட்கார்ந்தார். அவரை அப்படியே விழுங்கி விடலாமென்று நினைத்தேன். ஆனால் அப்படிச் செய்தால் அவர் சேனை முழுவதும் அழக்கிளப்பிவிடும்.—(ஒரு வேளை அழுகை வெள்ளம் என்னை இழுத்துக் கொண்டு சென்று விட்டால்?) என்று பயந்து பேசாமல் இருந்தேன். ரெயில் வண்டி, கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த எனக்கு, இரக்கப்பட்டது போல அடுத்த ஸ்டேஷனை (கொடைக்கானல் ரோடு) வந்தடைந்தது. யாரோ ஒருவன் மலைவாழைப் பழம் விற்றுக்கொண்டிருந்தான். அவனைக் கூப்பிடலாமென்று, சிறமப்பட்டு எழுந்து, பழக்காரனைக் கூப்பிட்டேன். அதற்குள் குடுப்பியும், குடும்பி பரிவாரங்களும் அன்போடு செய்தார்கள். பழம் வாங்கின வேகத்தில், வண்டி புறப்பட்டதால்........................ பழம் தின்னும் ஆசையால் எதையும் கவனிக்கவில்லை. பிறகு திண்டுக்கல்லில் எல்லா சனியனும் தொலைந்தன. சரி! இந்த ஸ்டேஷனில் நமக்குச் சுக்கிரன் ஏறப்போகிறான், சனியன் கிரகத்தை விட்டுப் பெயர்ந்து விட்டான். என்று நினைத்துக்கொண்டு. அமைதியாய் நிர்மானுஷ்யமான, அந்த அறையில் காலை நீட்டிக் கொண்டு, தலைக்கு மூட்டையை ஆதாரமாக வைத்துவிட்டு, 'கும்பகர்ணலஞ்சு ஹேமி'ற்குள் நுழைந்தேன்.

எத்தனை மணி நேரம் தூங்கினேனென்று தெரியவில்லை கடுக்கனை (வைரமாக்குமென்று நினைத்து) யாரோ கழற்றுவதுபோல் தோன்றியது உடனே சுட்ருடி வாரிக்கொண்டு எழுந்திருந்தேன் டிக்கெட் எக்ஸாமின்னர் (Ticket examiner) என் காதில் காப்பிங் பென்சிலை விட்டுப் பூகோள ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருந்தார், "ஓய், எங்காணும்! உமக்கு மூளை இல்லை?" என்று ஒரு போடு போட்டேன். அவர் பக்காப் பேர்வழி. "ஓய், உம்மைப்போல் பதினாயிரம் பேர்; ஒன்றில்லை இரண்டில்லை; பதினாயிரம்! ஞாபகமிருக்கட்டும் ரொம்ப ஒட்டாதேயும். மூச்சு விடாமே டிக்கட்டை எடும்.

ஆளைப்பார். கும்பகர்ணன் மாதிரி!" என்று ஒரு குட்டி லக்சர் கொடுத்தார். நானும் பின் வாங்காமல், "சரிதானய்யா நிறுத்தும், டிக்கட்வேண்டுமென்றால் வாங்கிக்கொள்ளும் அதிகப்பேச்சு வேண்டாம்" என்றேன். டிக்கட் எடுப்பதற்கு கைக்குள் பையை விட்டேன் சே! சே! பைக்குள் கையை விட்டேன்—ஆஹாஹா! மணிபர்ஸை பறிமுதலாகி விட்டது. பழம் வாங்கும் பொழுது சில்லரை எடுக்க எடுத்த மணிபர்ஸை கீழே போட்டுவிட்டேன் போலிருக்கிறது. என்ன செய்வது? டிக்கட் எக்ஸாமினரிடம் இதைச்சென்னால் நம்புவானா? ஒருக்காலும் நம்பான். சிறிது நேரம் தேடுவதுபோல் பாசாங்கு செய்தேன். ஓய் என்னங்காணும், ஹம்பக் வேலையா? டிக்கட் இருக்கா இல்லையா?" என்று அதட்டினார். டிக்கட் எக்ஸாமினர் ஐயா! "பொறுத்தார் பூமியாள்வார் என்பது முதியோர் வாக்கு சற்று இரும் தேடி எடுத்துத்தருகிறேன்" என்று கீழ்ஸ்தாயியில் பல்லைக்காட்டிக் கெஞ்சினேன்.

"டேய், நிறுத்துடா, உன் வியாக்யானத்தை! எனக்கு அப்பவே தெரியுமே. சுத்த ஹம்பக்!" என்று 'டா'வில் ஆரம்பித்து விட்டான் டிக்கட் எக்ஸாமினர். 'இனிமேல், நான் என்ன பண்ண முடியும்? டிக்கட்பர்சில் தான் இருக்கிறது. பர்ஸோ பரிமுதலாகி விட்டது. சில்லரை இருந்தாலாவது அவனைச் சரிப்படுத்தலாம். (இந்த நாளில் பர்ஸின் கதி இப்படித்தான்.) அடுத்த ஸ்டேஷனையும் அலறிக் கொண்டு வந்தடைந்தது ரெயில் வண்டி. அடாடா, நான் வந்திருப்பது திருச்சி ஜங்ஷன். "இறங்குமையா, கீழே" என்றான் டிக்கட் எக்ஸாமினர். இன்னும் இறங்காமல், எங்கே போகப் போகிறேன்," என்று நிலைத்துக் கொண்டு இறங்கினேன். நாவலில் படிப்பது போல நல்ல சமயத்தில் நண்பன் வீரணனைக் கண்டேன். (வீரணன் டிக்கட் புக்கிங் கிளார்க்கு செலெக்ஸனுக்கு வந்து.......................) அவரின் விருத்தாந்தங்களை எல்லாம் கேட்டேன். இதற்குள் டிக்கெட் எக்ஸாமினர், "புறப்படுமய்யா, காலமாகிறது," என்று கதறினான். வீரணனிடம் விருத்தாந்தங்களை எல்லாம் விபரமாய்ச் சொன்னேன். நல்ல வேளையாக அவர் எனக்கு வேண்டியவற்றை எல்லாம் உதவினார். பின் நான்கு மணி நேரம் வண்டிக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது, அவரிடம் டிக்கட்டுக்குப் பணம் வாங்கி என் ஊருக்கு (சோளவந்தான்) ஒரு டிக்கட் எடுத்துக்கொண்டு நேராக மதராஸ் செல்லாமல் திரும்பி விட்டேன்.

HIGH SCHOOL
SECTION.

OURSELVES

We are happy to inaugurate the opening of a separate "High School Section" in this magazine, for the exclusive benefit of the pupils of the two High Schools under the Madura College Board. The great hope in instituting this section is that most of the active students of our High Schools will avail themselves of this avenue to contribute their own small and interesting articles, so that this literary organ may afford them pleasure, more real and enduring, than that it has been yielding till now. Famous journalists and statesmen, philosophers & historians, scientists & men of letters, it should be remembered here, have had the successful beginnings of their illustrious careers, in many cases only in their contributions to magazines of this kind. Hence it is earnestly exhorted that that this section is literally crammed with short stories and biographies, humour and wit, dialogues and fables and puzzles and anagrams by our pupils (down to IV Form), in their own words.

May our juvenile scholars be helped to untiring zeal, energy and success in these proud literary attempts of theirs.

Associate Editor.

A MESSAGE

The President and Executive Committee of the Madura College Board have been pleased to appoint me as the head of the Setupathi High School whose destinies in the past had been guided by such illustrious gentlemen as the late Mr. S. S. Venkataramana Iyengar and the late Mr. C. Narayanaswami Iyer. In the full hope that the Almighty will vouchsafe unto me the necessary strength and wisdom, in the full confiidence that all my consructive and enduing schemes will have the full support of the College Board, and, all the same, with no little trepidation, I have accepted to shoulder this very heavy responsibility.

The Setupathi High School, Madura, is one of the biggest High Schools in the Presidency and has built up a noble tradition. It shall be my constant and earnest endeavour to improve the institution in all possible ways, build up, God willing, a nobler tradition and when that day comes for me to lay down the reins of office, leave it better than I found it.

Let me avail myself of this opportunity to appeal to all the members of the staff to work with greater vigour, with greater enthusiasm and with greater earnestness, and to extend their co-operation to me in everything that is calculated to promote the interests of the institution.

To the students of the Setupathi High School I have a special message to send. They will kindly remember that they owe a great duty to their *Alma Mater*, that they have a great share in the building up of a better tradition, and that the honour and prestige of the institution are in their hands. They will contribute their quota and help in making this institution, with regard to results at the Public Examination and General Discipline, the premier institution of this city, if not of this Presidency. They will strive to retrieve the past glory of the institution and help to make it a real Temple of Learning and Culture. The institution expects much from its students, who will enable it to come in a line with the first-rate institution of this Presidency.

I observe, with genuine pleasure, the great interest and enthusiasm evinced by the members of the staff with regard to the morning and evening prayers. 'More things are wrought by prayer than this world dreams of'. Heartfelt prayers will bring us nearer to our Creator and establish an invisible link between us and God. Let me, in conclusion, invoke the blessings of the Giver of All Good and pray that all our activities be crowned with Success.

Head master

S. H. S.

THE HOST AND THE GUEST

BY

K. Ibramsa, VI Form B. S. H. S. (Botary Section)

It is a matter of custom in our daily domestic life to welcome our guests with all respect, and honour and feed them sumptuously with all love and sincerity. The same procedure is being followed by the plants also in their daily life. Now, anyone interested in the study of nature and its surroundings will be, indeed, curious enough to understand and comprehend the methods adopted in the plant kingdom. Of course, it is a matter of interest which demands gradual and careful scrutiny at the hands of the lovers of natural science.

Generally the guests are very clever in the selection of their hosts. They try to findout by hook or crook the nature and the disposition of their hosts. Thus the guest goes to the host only after understanding the latter completely. In the same manner, the guests in the plant kingdom, namely, the insects select the host by their colour and their fragrance; this corresponds to the personality and the charitable disposition in the human hosts. Just as, human guests are ever on the watch for ceremonial and gay functions where in they can do full justice to themselves, so also the insect guests go after only flowers in mosaic clusters.

Thus we find that selfishness alone dominates in human hosts; the latter never likes to part with other belongings of his except the food and even that within limits. But what we notice in the plant world is selflessness incarnate. They, not only give their nectar but the pollen grains also, so that, the guest may not quit the place half-heartedly. From this it is quite evident that the relationship between the guest and the host in the plant kingdom is by far higher and better than that in the human kingdom. The plants show themselves markedly that, even though they are placed in a class lower than that of the human beings, they can excel the latter, who are supposed to be their god-fathers, in love, sympathy, generosity and selflessness. This is fit to be a lesson for mankind as a whole. Such a combination of characters in the plant kingdom is wonderful and it is worth imbibing.

DRINK AND ITS EVILS

BY

R. Narayanan, V Form B, S. H. S.

"First the man takes a drink, then the drink takes a drink then the drink takes the man", is a proverb which is absolutely true. It is one of the gravest social evils which persists in India still and all possible efforts should be made to combat it. It affects first and foremost the brain of the man· He loses his memory in a short period. Many families in India have been ruined on account of this bad habit. Many others have lost their employment on account of this evil habit. History reveals several instances of kings losing their kingdoms on account of this evil habit. In our own land, the Yadhavas to which community belonged Lord Krishna Himself are said to have lost all their virility, courage and steadfastness on account of their taking to drink. Once, we are told, that the Yadhavas began to discuss about the Mahabarata war on the banks of the river Propasa, but as they were drunk to maximum capacity, the discussion resulted in a confusion and broil. They fought among themselves and many perished. Again, we have the instance of the great Assyrian King, Belshazaar, losing his very kingdom on account of himself and his courtiers taking to drink. The kingdom itself was taken away from him and given to the Medis and Persians. What I want to point out in this article, therefore, is that we should try our very best from now to cultivate self-control and avoid all temptations to drink which are sure to come when we grow old.

KAMRUDDIN FURNITURE MART,
No. 8, Town Hall Road, Madura.

We specialise in the manufacture of Chairs and other Office Furniture:—***Carved Table a speciality.***

Fair Terms ! **Durability Guaranteed !!**

ஸ்ரீ

"பாட்டியும் பேரனும்"

(சிறு கதை)

BY

S. Lakshimi IV F. D. S. H. S.

பாட்டிக்குப் படிப்பின் மீது உள்ள ஆசையோ சொல்லிமுடியாது. தான் படிக்கவேண்டும் என்பது அல்ல. தன் பேரப் பையன் படித்துக் கல்விமான் ஆகவேண்டும் என்பது அல்லும் பகலும் அவள் கொண்ட கவலை. இந்த ஆசைதான், தன் மகனும் மருமகளும் இறந்து அனேக வருஷங்கள் ஆகியும், பேரனைத்தானே வளர்த்து வரும்படி தூண்டிற்று. பாட்டி பணக்காரி.

இரவு எட்டு மணி அடித்தது. பேரன் இதற்குள் சாப்பிட்டுப் படுக்கை போட்டு விட்டான். பேரனைப் பார்க்கும் போது எல்லாம் பாட்டிக்கு வயிற்றை அள்ளிப் பிடுங்குகிறது. என் செய்வாள் பாவம்! பேரனுக்குப் படிப்புச் சங்கதியைத் தவிர எது பேசினு லும் பிடிக்கும். அவன் பாட்டியிடம் சதா சர்வதா கொழிப்பது எல்லாம் பாண்டியும் கிட்டியும் பற்றித்தான்.

மறுநாட் காலை. ஒரு குரல் மிகவும் இரக்கமாகவும் உருக்கமாகவும் கேட்கிறது. ஆனால், மற்றொன்றோ அப்படியில்லை; முடியாது; முடியாது; என்பதே அது கூறும் பதிலாய் இருக்கிறது. இது பாட்டியும் பேரனும் பேசும் பேச்சு. பேரன் 'முடியாது' என்று எதைச் சொல்லுவான்; படிப்பைத் தானே! எனினும் பாட்டிக்கு மனம் வெறுக்கவில்லை. 'சிறு பையன் தானே' கொஞ்சம் வயது வர வரத் திருந்தி விடுவான்' என்றது அவள் கொண்ட சமாதானம்.

சில காலம் சென்றது. 'ஊரார் எல்லாம் பேரனின் துஷ்டத் தனத்தைப் பற்றித் தன்னிடம் முறையிடுகின்றனர். இவருக்கு வயதும் பதினறுக்கு மேல் நடப்பு. இனி எவ்வகையிலும் இவனைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதே உசிதம் என்னும் எண்ணம் வலுத்தது. என்றும், 'அப்பா; ஐயா!' என்று கெஞ்சும் அவளது மனப்பான்மை, அன்றோடு மலையேறிவிட்டது. 'இனி நான் சொல்வதைக் கேளாது

வீண் வம்பு பண்ணிக்கொண்டு நீ இருப்பதை ஒருக்காலும் சகி யேன்; இன்றே கிளம்பி எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்' என்று கடுமையாய்ப் பேசவும் செய்தாள்.

பேரன் கேட்டான். ஒருவாறு உடன் பட்டான். உடன் பட்டதற்குக் காரணம் படிப்பின் மீது உள்ள ஆசை யென்று நீங் கள் நினைத்து விடவேண்டாம்! பாட்டியைப் பிரிய மட்டும் அவ னுக்கு இஷ்டமில்லை. இவன் உடன்பட்டவுடனே, பாட்டிக்கு, தேவலோக வாழ்வு இங்கு வந்தது போல அவ்வளவு மகிழ்ச்சி உண் டாயிற்று. உடனே அவனைச் சாப்பிடச் செய்து, கையில் 40 ரூபாய்களையும், கொடுத்துப் படிக்க அனுப்பிவைத்தாள்.

பேரன் போகும் போதே நினைக்கிறான். நாம் 'பள்ளிக்கூடங் களிற் சேர்ந்து வருஷக்கணக்காய்ப் படிக்க முடியாது. கூடிய சீக் கிரம், முடித்துக் கொண்டு பாட்டியைத் திருப்தி செய்ததாக ஒரு பாவனை மட்டுமே செய்யவேண்டும்; இந்த எண்ணம் உள்ள வனுக்கு பள்ளிக்கூடம் பிடிக்குமா? படிப்புத்தான் வருமோ? இரண்டும் இல்லை.

வழி நீளப் போவது மட்டும் நிற்கவில்லை. ஒரு இடையன் ஆடு மேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு வீட்டுக்கவலை ரொம்ப. செலவுக்குப் பணமில்லை. மிகவும் வாடிய முகத்துடன் காணப்பட்டான். நம்முடைய பையன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். இவனைக் குருவாய்க் கொள்ள அவன் மனம் ஒப்புக்கொண்டது. கண்டவுடன் படிப்பு முடிந்து விட்டதாகவே அவன் எண்ணம். 'நீ எனக்குப் பாடம் கற்பிக்கிறாயா? என்றான் பையன். இடை யனோ' 'நமக்குப் படிப்பு இல்லாமற் போனாலும், பணம் தருகி றேன் என்கிறான். வலியவந்த சீதேவியைக் காலால் உதைப்பது போல்' ஏன் வேண்டாம் என்று சொல்ல வேண்டும், என்று கருதி ஆகட்டும் என்றான்.

இடையனுக்கு இன்னது சொல்லித் தருவதென்பது ஒன்றும் புரியவில்லை. ஒரு எலி மண்ணைப் பறித்துக்கொண்டிருந்தது உடனே அதையே பாடமாக்கினான்.

"சுண்டெலி போல மண்ணைக் கையால் பறித்தலை நீ பார் அம்மானை
மன்னனுக்குப் பாட்டுகள் எல்லாம்வந்தது தானே அம்மானை"

என்று சொல்லிக் கொடுத்தான். பையனும் திருப்பிச் சொன்னான். பாடமாய் விட்டது. இதற்குப்பத்து ரூபாயும் பெற்றான் இடையன்.

இரண்டாம் நாள் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும். இடையன் தவித்துக்கொண்டு நிற்கிறான். ஆந்தை ஒன்று அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்தது. பொந்தினுள்ளே நின்று ஆந்தை 'திரு திரு' என விழித்ததைப் பார்த்துப் பின்வரும் பாட்டைப் படிப்பித்தான்.

"பொந்துக் குள்ளே ஆந்தை போல விழிப்பதை நீ பார் அம்மானை
மன்னனுக்குப் பாட்டுகள் எல்லாம் வந்தது தானே அம்மானை"

இதற்கு பத்து ரூபாய் பையன் கொடுத்தான்.

இரண்டு மான்கள் நீர் பருக ஓடி வருவதைப் பார்த்த இடையன்,

"கலையும் மானும் போல எல்லாம் ஓடுவதைப் பார் அம்மானை
மன்னனுக்குப் படிப்புகள் எல்லாம் வந்தது தானே அம்மானை"

என்பதை மூன்றும் நாள் பாடமாகக் கற்றுக் கொடுத்தான். முப்பது ரூபாய் போயிற்றே என்பதின்றிப், பையனுக்குப் படிப்பு எல்லாம் வந்ததாக நினைத்ததனால் உண்டான மகிழ்ச்சியே அதிகம். இன்னும் ஒரு பாட்டுத்தான் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும் என்று இடையன் கூறுகிறான்.

கடைசியாக, இடையன்,

"இரட்டைப் பனைமரம்போல நன்றாய் நிற்கிறதைப்பார் அம்மானை
மன்னனுக்குப் பாட்டுகள் எல்லாம் வந்தது காண் அம்மானை"

என்பதையும் கற்பித்து ரூபாய் நாற்பதையும் பெற்றான். படிப்பு முடிந்தது; திரும்பினான் ஊருக்கு.

பேரன் பெரும் பண்டிதனாய் விட்டதாகவே பாட்டியின் தீர்மானம். பையனுக்கு அன்று விருந்துச் சாப்பாடு. இரவு எல்லாப் படிப்பையும் படித்துக் காட்டுவதாய்ச் சொல்லிய பேரன் வார்த்தையைக் கேட்டதும் பாட்டி கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லை சொல்ல வேணுமோ!

இரவு எங்கு பார்த்தாலும் மையிருட்டு! கிட்ட இருந்து கிள்ளி னாலும் கூடத் தெரியாது என்றே சொல்லலாம். ஊரெங்கும் ஒரே நிசப்தம். பையனும் பாட்டியும் தூங்குகிறார்கள். இவர்கள் வீட்டில் திருடர் முற்றுகை. கன்னமிட்டிருக்கின்றனர். உள்ளே புகும் சமயம். பையன் தான் படித்த பாடங்களை எதேச்சையாகச் சொன்னான். "சுண்டெலி போல பரிக்கினான்; பனைமரம் போல நிற்கிறான்; ஆந்தை போல முழிக்கிறான்; கலைமான் போல ஓடுகிறான்; என்றெல் லாம் பாடக் கேட்ட திருடர்கள், தம் வரவை வீட்டார் அறிந்து கொண்டார்கள் என்று மயங்கி, வேறு வீட்டில் திருடிய பொருள் களையும் போட்டு விட்டு ஓட்டம் எடுத்தார்கள்.

மறு நாள் காலையில், பேரன் படிப்பினால் நேர்ந்த லாபத்தைப் பாட்டி பார்த்தாள். அளவு கடந்த உவகை அடைந்தாள். பேர னும் பாட்டி இறந்தபோது அவளது மிக்க செல்வத்தைப் பெற்று செல்வவானாக விளங்கினான்; இவன் கற்ற கல்விக்கே பயன் இதுவா குமானால், 'நன்றாக ஒருவன் கல்வியைக் கற்றால், அது நமக்கு என்றும் பொன்றாத் துணையாய் இருந்து எழுமையும் விழுப்பம் பயக்கும்" என்று வள்ளுவர் கூறிய மொழி பொய்யா மொழியே அன்றோ!

"அடங்காமை"

BY

D. Sivabakkiam, IV D.

அடங்காமை என்பது பெரியோர்கள் நீதி நூல்களில் கூறியுள்ள நீதிகளின்படி நடவாதிருத்தலே அடங்காமை எனப்படும். மக்க ளாய்ப் பிறந்தார் அனைவரும் ஐம்பொறிகளையும் தக்கவாறு அடக்கி நடத்தலே தகுதியுடையதாகும். அஃதன்றி, பொறிகளை மனம் போல் செல்ல விடுவேமாயின் நாளுக்கு நாள் அது கனத்துத்தடித்து அடங்காமை என்னும் பெயர் கொண்டு பழிக்காளாவதோடு தக்க தண்டனை யுறுமென்பது நிச்சயம். இதற்குச் சான்றாக ஓர் கதைக் கூறுதும்.

ஒரு ஊரில் குடியானவன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை இருந்தது. அக்குழந்தையை அவன் செல்ல

மாக வளர்த்து வந்தான். அதனால் அவன் அக்குழந்தை எவ்வளவு துஷ்டத்தனம் செய்தாலும் கண்டிப்பதே யில்லை.

இதனால் அக்குழந்தை பெரியவளாகியும் அடக்குவாரின்றி இழி குணம் படைத்து இரு முதுகுரவர்களுக்கும் கீழ்ப்படியாமல் ஊரார்களிடம் வாயாடியும் சண்டை செய்தும் வருவாளாயினள்.

இஃதிவ்வாறாக அவள் மணப்பருவம் அடைந்து அதிக நாளாகியும் அவளை மணக்க மணமகன் ஒருவரும் முன்வரவில்லை. ஏனென்றால் அவள் அடங்காமை என்ற இழி குணத்தினால் கட்டுப்பட்டு எவரையும் மரியாதை செய்யாததுதான் காரணம்.

இப்படியிருக்கும்பொழுது ஒரு நாள் திடமனதுடைய மணமகனொருவன் தான் எப்படியாவது அவ்வடங்காப் பேயை வதுவை செய்துகொண்டு அவளை அடக்க வேண்டுமென்றெண்ணி அவளைக் கல்யாணம் செய்து கெண்டான். மறு நாள் மணமகன் மணமகளை அழைத்துக் கொண்டு தன் இல்லத்திற்கேகினான்.

போகும் வழியில் மாமரம் ஒன்று இருந்தது. மணமகன் அதை மணமகளுக்குக் காண்பித்து இது என்னவென்று வினவினான். அதற்கு அவள் தன்னுடைய அடங்காத் தனத்தினால் இது எனக்கு என்ன தெரியும். செல்லப்பிள்ளைக்கு என்று இழுப்பு வந்தவள் போலக் கழுத்தையும் தேகத்தையும் ஒருங்கே வளைத்துக் கொண்டுச் சொன்னாள்.

எதையும் காதில்விழாதவன்போல் பாவித்து, கொஞ்சம் தூரம் சென்று ஒரு வன்னி மரத்தைக் காண்பித்து இது என்ன என்று தெரியாதவன் போலக்கேட்டான். அதற்கும் அவள் முன் சொன்ன பதிலையே செப்பினாள். அதற்கும் மணமகன் செவி கொடாது சிறிது தூரஞ் சென்றான். வழியில் ஒரு தென்னை மரத்தைக் கண்ணுற்று இது என்ன என்று கேட்டான். அதற்கும் அசட்டைப் பதிலே அவனுடைய செவியில் விழுந்தது.

இதையெல்லாம் மனதில் வைத்துக்மொண்டு ஒரு வயலோரமாகச் சென்றான். அங்கே ஒருவன் ஏரும் கலப்பையும் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். மணமகன் அந்த ஏர் கலப்பையைக் காண்பித்து இது என்ன என்று கேட்டான் அதற்கும் முன் சொன்ன பதிலையே

அவள் சொன்னாள். "சரி இவளது முரட்டுத்தனத்தை எப்படியும் அடக்கி விடுகிறேன்". என்று மனதில் சொல்லிக்கொண்டே ஒரு குளத்தின் மருங்கில் சென்றான். அங்கே நத்தைகள் சென்று கொண்டிருந்தன இன்னும் அவளைச் சோதிக்கிறதற்காக அந்த நத்தையைக் காண்பித்து இது என்ன என்று கேட்டான். அதற்கும் முன் சொன்ன பதிலையே புகன்றாள்.

அப்படி அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது அங்கே ஒருவன் சணல் நாறு கொண்டு வருவதைக் கண்டான். கண்டதும் அவன் தன் மனைவியை நோக்கி இது என்ன என்று கேட்டான். அதற்கும் அடங்காமையே பிரதானமாகக் கொண்டிருந்த அவள் அதே பதிலையே உரைத்தாள். சரி இவளுடைய அடங்காமையே ஒழிக்க இது தான் தருண மென்றெண்ணி அந்த நாரை விலை பேசி வாங்கிக் கொண்டான்.

வாங்கியானதும் அதை முறுக்கிக் கயராக திரித்தான். பின்பு அவளை நோக்கிச் சரி' நீ முன்பு கண்ட தெல்லாம் ஒன்று விடாமல் சொல்லு என்றான். அப்பொழுது பதில் சொல்ல மறுத்தாள். உடனே அவன் சணப்பங் கயிரை எடுத்து தோலுரிய அவளை அடித்தான். உடனே சொல்லுகிறேன் என்று ஒரு குதி குதித்து விம்மி விம்மி அழுது கொண்டே

மா மரமடி வன்னிமரம்
வானுலாவிய தென்னை மரம்
ஏர்க்கலப்பை குளத்து நத்தை
என்னை யடிக்குமாம் சணப்ப நாறு.

என்றாள். மணமகன் அவளை நோக்கி இனி அடங்காமை என்ற கெட்ட குணத்தை இப்பொழுதே ஒழித்து விடு இல்லா விடில் உன் உயிர் போய் விடும் "என்று பல நியாயங்களை எடுத்துரைத்துத் தன் இல்லத்திற்கு அழைத்தேகினான். அன்று முதல் அவள் பெண்களுக்குரிய அச்சம் நாணம், மடம், பயிர்ப்பு என்னும் குணங்களை அடைந்து ஒழுங்காக நடந்து வந்தாள்.

ஊரிலுள்ளவர்களெல்லாம் அவளுடைய புத்தியைக் கண்டு ஆச்சர்ய மெய்தினர். பெண்ணினுடைய இரு முது குரவர்களும் தன் மருமகனுடைய சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு மெச்சிச் சென்றனர். ஆதலால் மக்களாய்ப் பிறந்தோர் அனைவரும் துஷ்ட குணங்களை அகற்றி நல்லொழுக்கத்தை யெய்தி சுகமடைவீர்களாக என்று மிகவும் வணக்கத்துடன் மன்றாடி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

NOTES

The results of the recent Quarterly Examinations are being compiled. Progress Reports will be issued as usual in the course of a few days. A careful examination of the results reveals that English is the stumbling block for many of our students and that Mathematics continues to be a hard nut for our youngsters to crack. Ways and means are being devised to enable our students to achieve better results in the coming Half-Yearly Examination.

One thing that has always struck us is the talent that is found in an abundant measure in some of our students. Van Dykes and Sir Joshua Reynolds are among us; Chembais and Ariyakudis are in our midst; Kittappas and Subbiah Bhagavathars are not wanting here; but now they are unknown and unrecognised like 'many a gem of the purest ray serene which the unfathomed caves of ocean bear'. It is only the other day that K. Ibramsa of VI Form B Section presented to the School a fine portrait of seven very distinguished poets and novelists. Talents are not wanting; they require to be drawn out to their fullest extent; they require a favourable soil where they will thrive and develop. With the approval of the authorities, we propose to start an Arts Section in our school which will encourage Drawing, Painting, Music and Drama.

The development of the body is as important as the development of the mind. 'A sound mind in a sound body' is a saying which we shall ever keep in view. Boys should take to sports as ducks to water and must take an abiding interest in all manly games. They will remember that the Sports Field is the best training ground for leadership and citizenship. When we are dealing with this subject, we desire to suggest that friendly matches among the three institutions under the management of the Madura College Board may be arranged—the oftener the better—in all games. This will pave the way for a better understanding and for a closer contact among the students studying in them.

Sports:

The outstanding feature of this month is that our school has secured successive victories in Volley Ball, Ring Tennis

and Badminton matches arranged in connection with the Inter school tournament of our district, and that it bids fair to come out successful in future matches as well.

The matches are detailed below:

Game.		Teams.	Winners.
Volley ball:	1.	'Setupati' *vs* 'A. R. H. S.'	'Setupati'
	2.	" 'Pasumalai'	"
Badminton:		'Setupati' 'Tirumangalam'	"
Ring Tennis:	1.	'Setupati' 'A. R. H. S.'	"
	2.	" 'Tirumangalam'	"

Our school also sent two teams for the "Sivaswami Memorial Badminton Doubles Tournament" and the following are the results of the matches played by our teams.

Setupati 'A' played a successful match with the Kremmerpuram Y. M. C. A. "B" team; but it lost the day while playing against Mr. Rahim and his partner.

Setupati 'B' players came out successful in the first 3 rounds, but inevitably gave way before their accredited betters, Mr. Dakshina and his partner.

Competition:

Here are some tasty slices for our students.

1. Under the auspices of the Madura College Magazine Committee, a competition in 'Biography'—not exceeding 1000 words—of any Indian Hero, past or present, in English, has been instituted for the benefit of the High School pupils of this institution. The entrance fee is 2 annas per competitor. It is hoped that our pupils will compete in large numbers for this literary test.

2. There will be a general competition held among the students of the Preliminary Lower Secondary and High School Departments of our school in "Handwriting & Dictation", and in "Drawing". The names of the students who secure the first two places in each of these competitions, will be published every month in the Magazine, in the order of their merit, and at the end of the year, prizes will be awarded to the best performers.

3. Prizes will also be awarded to the best contributors of articles (competitions always excluded) both in English & Tamil, at the end of the year.

Will our pupils make a capital use of each of these opportunities?

LEISURE

BY

K. Janakiraman, VI Form B. A. R. H. S.

The importance of using leisure properly cannot easily be exaggerated. Although all of us have leisure, very few among us know how exactly to use it. The use of leisure, however, depends upon the nature of the occupation itself. To one engaged in physical exertions, leisure means spending some time on reading and writing. To those engaged in intellectual pursuits, proper use of leisure consists in taking vigorous out-door exercises. It is not often understood that the capacity of an individual to work itself depends upon how he makes use of his off-time. " " Tell me how you make use of your leisure and I will tell you what you are", is an equally appropriate statement. It is unfortunately thought by many of our students that proper use af leisure consists in taking complete rest. Complete rest among students means sleeping. So whenever our students get holidays, they spread their beds without any idea of closing it till the reopening day of the school. Sleeping out of hours is as bad for the body as for the brain. The proper use of leisure consists in breaking the monotony of work. It means that one should take to newer occupations. It is therefore necessary for our students to cultivate some hobbies so that they can profitably make use of their leisure. It is hoped that the schools themselves will hereafter give an opportunity for the students to cultivate these hobbies.

பெரியாரின் திருவாக்கு

BY

S. Chellappa, VI C. A. R. H. S.

பெரிய ஆபத்திலிருந்து மிகுந்த பலனுண்டாகும்.

ஃ ஃ ஃ

பணக்காரராக இருப்பதின் முக்கியப் பிரயோஜனம் பணத்தைத் பற்றி நினைக்கவேண்டிய ஆவசியகத்தினின்றும் விடு படுதலேயாம்; ஆனால் அதைப்பற்றி நினைப்பது மேலும் மேலும் விருத்தியாதலே பயனாக முடியுமாயின் நாம் அதிகத் தீங்கு செய்பவர்களே யாவோம்.

ஃ ஃ ஃ

மானிடருக்குச் செய்யும் ஊழியமே தேவ ஆராதனை.

ஃ ஃ ஃ

நீ ஏதோ சிரஞ்சீவியாய்க் கல்ப கோடி காலம் வாழ்வாய் என்று நினைத்தே இயமன் காத்துக் கொண்டே இருக்கிறான். உனது வாழ்க்கையில் நேர்மையுள்ளவனாயும், சன்மார்க்கனாயும் இருக்க வேண்டும்.

ஃ ஃ ஃ

மனிதன் மனிதனிடம் தன் மனத்தை மறைத்து வாழலாம். கடவுள் முன்னிலையில் அவன் மனம் உள்ளதுள்ளபடியே தோற்றுவிக்கிறது.

ஃ ஃ ஃ

சர்வ ஐஸ்வரியவானாய், சகல சம்பத்தையும் அனுபவிக்கிறவன் சுகியல்ல. எவனொருவன் துயரமே யில்லாதவனோ அவனே சுகியாவான்.

ஃ ஃ ஃ

துக்கமும் துரதிர்ஷ்டமும் சம்பவிக்கும் காலத்தில் மனதை படிப்பதிலோ, ஒரு தொழில் செய்வதிலோ, செலுத்துவது நன்மை. ஏனெனில் அப்பொழுது தான் வாழ்க்கையாகிய கப்பல் ஏகாக்கிரமாகிய நங்கூரத்தால் சிந்தனையாகிற புயல் காற்றின் மத்தியில் நிம்மதியாயிருக்கும்.

"ங போல்வளை"

BY

T. N. Eswaran: VI F. A. R. H. S.

மூதாட்டியாகிய ஔவைப் பிராட்டியார் "ஆத்திச்சூடி" வசனங்களுள் இது ஒன்றாகும். 'ங' என்னும் எழுத்தைப் போல் நீயும் உன்னினத்தைத் தழுவுவாயாக என இவ்வசனம் பொருள் கொடுக்கும்.

நமது தமிழ்ப் பாஷையில் 'ங' ஒன்றுமே சாதாரணமாக வார்த்தைகளில் உபயோகப் படுவதன்றி, அதைச் சார்ந்த வேறொன்றும் உபயோகத்திலிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந்தும் தமிழ் அரிச்சுவடியில் 'ஙா' 'ஙி' 'ஙீ' முதலான எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றையும், சேர்க்கப் பட்டுள்ளதை நாம் பார்க்கிறோம். இவ்விதம் 'ங' கரமானது பிரயோஜன மில்லாத தன்னினத்தார்களை எவ்வாறு தழுவிக் கொண்டிருக்கிறதோ, அவ்வாறு நீயும் பிரயோஜனமில்லாத உன் சுற்றத்தார்களையும் தழுவிக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது பொருள்.

ஈஸ்வரசிருஷ்டியில், ஜீவராசிகளுள் பல தன்னினத்தார்களுடன் வாழ்வதை நாம் பார்க்கலாகும். எறும்புகள் கூட்டங் கூட்டமாய் வசிப்பதையும், தேனீக்கள் கூட்டமாயிருந்து தங்களினத்துக்குள்ளொன்றை அரசனாகத் தேர்ந்தெடுத்து அத் தேனீக்கு வேண்டுமான மரியாதைகளைச் செய்தும், காலங் கழிக்கிறதை நாம் பார்க்கலாகும். ஒரு யானைக்கு ஆபத்து வந்த காலத்து' மற்றயானைகள் அந்த யானைக்கு உதவி செய்ய முயல்வதாகவும் நாம் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம். மேலும் நாம் போஜனமருந்து முன் கொஞ்சம் அன்னத்தை வெளியே கொண்டுபோய் போட, காக்கைகள் கூவி தன்னினத்தார்களை அழைத்துக் கொண்டு, அவ்வன்னத்தை உண்ண வருகின்றன.

"மெய்ப்பயன் கொண்டார் சுளியார் சுமை போடுவதற்கு," என்றவாறு பிறர்க்குதவி புரிவதே நமது கடமையாயிருக்க, நாம் நமது சுற்றத்தார்களைக் காப்பாற்றுதிருப்பது மேன்மையாகுமா?

கேவலம், ஐந்தறிவைப் பெற்றுள்ள பறவை இனத்தை சேர்ந்ததாகிய காகங்களுக்குள்ளே, சுற்றம், தழுவுமுணர்ச்சி இருக்கும் பொழுது, ஆறறிவைப் பெற்றுள்ள மனிதர்களுக்கு எத்தனை மடங்கு அவ்வுணர்ச்சி பிரியம் இருத்தல் வேண்டும்.

நாமடைந்திருக்கும் செல்வத்தினாலாய பயன் தான் என்னை? நாமுண்டுடுத்து மீந்ததையாவது நமது சுற்றத்தார் பொருட்டு உபயோகிக்கலாகாதா? நமது சுற்றத்தார்களெல்லோருமே நல்ல ஸ்திதியிலிரார்கள். கூன், குருடு, செவிடு, தீராத வியாதி, தரித்திரம் இவைகளிலே தேனு மொன்றையடைந்து சிலர் வருந்துவார்கள். இவர்களைத் திண்டாடிப் பரிதபிக்கும் வண்ணம் தெருவில் விட்டு நாம் சுகித்திருத்தல் தகுமா? தகாது. ஆதலின், இமை கண்ணைக் காப்பதுபோல சுற்றத்தார்களை நாம் காப்பாற்ற வேண்டும்.

'செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்' என்பது நாம் அறியாததா? ஆதலின், நமது சுற்றத்தார்கள் நமக்கு உபயோக மில்லாதவர்களாயிருப்பினும் அவர்களைக் காப்பது நமது கடமை யெனக் கொண்டு அவர்களையும் தழுவி வாழ்தலே மேலான தர்மமாகும். 'சிறு துரும்பும் பல்லுக்குத்தவுதவும்;' என்றதினால் எக்காலத்திலாவது அவர்களுடைய உதவி நமக்கு வேண்டி வரும்.

NOTES

A. R. H. S.

On Saturday 17—10—36, Mr. T. P. Sarathy entertained the students and masters of the A. R. H. School with a magic performance in the premises of the A. R. H. School.

On Monday 19—10—36 the A. R. H. S. Teachers' Association was 'At Home' to Messrs. P. S. Sankara Ayyar, S. Narayana Ayyar and T. R. Aravamudha Ayyengar. Appreciative references about their long service and work were made by the Headmaster, A. R. H. School. The guests, in their replies, exhorted the masters to work for work's sake irrespective of any reward in return. With a vote of thanks by the secretary, the function came to a close.

Under the auspices of the Literary and Debating Society, and competitions in Elocution recitation were held under the presidency of M. R. Ry. R. Venkatachalamier Avl. B. A., B. L. Retired Sub-Judge, Madura. The names of prize-winners are given below.

A. R. High School.

Under the auspices of the Literary Associations, (Senior and Junior) A· R. High School, competitions in elocution, recitation and music were held on 21—10—36 in VI C. Hall of the A. R. High School. M. R. Ry. R. Venkatachalam Ayyar Avl., B. A., B· L·, Retd. Sub-Judge presided.

The following is the list of prize-winners:-

Elocution.

Seniors — Mohamed Shah VI A.

Juniors — K. Chelliah V A.

Recitation.

Seniors — G. Balasubramanian VI A.

Juniors — P. S. Minakshisundaram V A.

A special prize was awarded by the president to R. Sowmyanarayanan IVA for his proficiency in recitation among the Juniors.

Music Seniors — Kothandaraman VI C.

The Chairman, in his concluding remarks, congratulated the prize—winners and exhorted the others to emulate their example. He further observed that schools were training boys to be loyal and useful citizens when they grew up, and with that end in view students must be made to cultivate good habits so that their character may be formed while they are young. Such extra curricular activities tend to foster team-spirit and co-operative effort, resulting in the formation and development of character.

x x x x

The Madura College Historical Association.

Under the auspices of the above association, Mr. V. Subbusesha Aiyer M. A., L. T., delivered a very interesting address on 'Spanish Crisis and its European influence' on Monday 19—10—36. The Principal presided. The Lecturer

explained in simple language the origin of the Crisis and analysed the several stages of its history. He then gave a graphic account of the present political situation of Europe. He kept the students and the staff sphelt bound for about three quarters of an hour. The Members of the Historical Association have determined to get him again to the assembly platform. The Principal, in his characteristic way, wanted every one to go deeper into the matter and view this Spanish Crisis as only an echo of the many world wide movements of a similar nature.

x x x x

The Madura College Hostel.

The Hostel reopened for the second term to find that the inmates of the hostel had added much to their vigour and energy.

Strength:— The present strength of the hostel is 21 distributed as follows:—

Boarders:—(a)		Madura College	15
	(b)	A. R. High School	2
	(c)	Setupati High School	2
Lodgers:—		Madura College	2
			21

General:—The hostel is run on very economic lines and the average total charges per month per boarder is only about Rs. 14. As an experimental measure we are making use of only hand-pounded rice now. We hope to introduce ragi, wheat and soya beans in the hostel in various palatable and nutritious forms in the near future.

Activities:—(a) A reading room has been opened. The 'Hindu' is subscribed for by the members. The journals and magazines got down in the college are made available to the

members between 5 and 8 p· m. and 6 and 9 a· m. on working days and at all hours on holidays, thanks to our library superintendent.

(b) A hostel temple has been opened. Every day the inmates offer collective worship at 6 a. m. and 7-45 p. m. The enthusiasm exhibited by the inmates in offering worship punctually has fully justified the opening of the temple.

(c) A volley ball court which can also be made use of as a badminton court has been opened. We hope to provide for a few indoor games also in the hostel shortly.

The Hostel Union celebrated the Saraswathi Pooja on a grand scale on Saturday 24—10—36. The Members of the Hostel left no stone unturned to make the function as spectacular as possible. This was followed by the Inaugural address of the Union. The Principal who was pleased to respond to our invitation to deliver the inaugural address spoke on 'Trifles & Perfection'. A better subject could not have been chosen for our students have still to learn that it is trifles that make the sum. To say anything more about the Lecture or the Lecturer would be to gild refined gold.

The warden regrets to note that there are still several students messing in hotels little realising the fact that Education is incomplete without the experience gained in a real hostel. We give to our boarders not only good food, but also a training in Democracy.

WARDEN.

QUESTIONS AND ANSWERS

(Questions are invited from students specially on topics of interest and practical value. They would be particularly welcomed if they relate to the application of the principle of Ancient Indian Culture to modern Indian problems as the answers thereto would stimulate inquiry and reflection in the minds of our students who are the citizens of tomorrow. It is unnecessary to add that no answer in these columns should be deemed in any manner authoritative or binding).

Question:—Mahatma Gandhi says that there should be no caste distinctions among us. Is he right in consideration of the specific conditions of Hindu Society as distinguished from those of other countries. (R. Venkatachari, VI Form B)

Answer:—(A. R.) I do not know whether Mahatma Gandhi says that there should be no caste distinctions among us. He says he believes in Varnashrama Dharma, but not as it exists at present, dividing man from man in the sense of their belonging to different divisions of society, some of them claiming special rights or privileges over others, some regarding themselves as superior to others, and so looking down upon others as inferiors. I think he believes in each caste of the four Varnas, pursuing its appropriate Dharma and in the proper performance of those duties which are necessary for the welfare of society; one caste is equal to another caste whose Dharma is equally necessary for society, though it may seem humbler. This I have inferred from his talks and writings to be his position regarding the caste system. From it may perhaps be inferred that he is not in favour of the innumerable caste distinctions separating Hindu society into different water tight compartments, often viewing each other with suspicion, distrust and sometimes hatred also, weakening and paralyzing that society and rendering it weak for united action. So far about Mr. Gandhi's position.

The following remarks may help to clarify any doubt in the questioner's mind on this vexed question about the abolition of caste. In the stage of evolution of human society presented during the past some thousands of years existing

even now, the services needed by that society are broadly fourfold capable of being rendered by four classes of Jivas viz., (1) Teacher with knowledge as his pursuit. 2. Ruler or Defender with power as his special object. 3. Trader with acquisition of wealth as his aim. 4. Worker or Labourer. Heredity played a prominent part in the aptitude and training of men even up to comparatively recent times. Hindu Religion and Culture viewed human life in this world and in other worlds intervening between two lives as one whole, regulated by the laws of Karma and reincarnation. The systems of Varnashrama was an attempt on the part of its early Divine Kings represented by Manu, to adjust and co-ordinate the working of the law of Karma operating on each incarnating Jiva, and the nature of his Gunas or qualities which he brings as the fruit of his past evolution, with the ordered divisions of human society, disciplined to perform its appropriate duties which an exacting code enjoined. This scheme appears to have worked fairly well for quite long periods of time, as the stability of Hindu culture continuing for ages shews. This strictness can be seen in such maxims like these. "Better is one's own Dharma ; the Dharma of another is full of danger." The caste system cannot work successfully in modern conditions. The reasons may be briefly stated thus :

1. The development of human mind is outstripping the limitations of physical heredity.

2. Hindu social ideals illustrated in caste system cannot exist now unaffected by powerful world currents of diverse social ideals.

3. The gradual emergence of a strong world Democracy demanding equal opportunities for all.

4. The loosening of the strength of tradition and discipline appertaining to each caste.

5. The consequent lack of coordination of the working of the individual's Karma with the human classification of caste or Varna by which Jivas suitable for birth in one caste are born in another unsuitable caste. This is real Varna-Samkara.

6. The tendency of a modern state is not in favour of regulating caste Dharma, as the ancient Hindu state was enjoined to uphold Varna Ashrama, but is rather towards its disintegration.

7. The Four original castes of Hindu society have multiplied into four hundred or more castes or subcastes.

So in the hereditary Brahmin caste, we see individuals doing the duties which were enjoined on the other 3 castes, just as we see among other castes, individuals taking up the duties of the caste in which they are not born. So the hereditary caste system is disappearing and would be modified into a class system similar to what we see in societies other than the Hindu. Time spirit is rapidly adjusting it in Hindu India. But since it is come from a far off past and was founded on a rational basis by great spiritual leaders like Manu, it was given a strength and momentum of its own, and its abolition cannot be effected all on a sudden on the ground of difference in modern conditions. But a rational understanding of its real meaning and import will help us usefully in passing through the present time of transition without any revolution or sudden dislocation which is unsuited to the genius of Hindu religion and culture unlike western societies, and to bring into existence a suitable modification in consonance with that genius instead of slavishly imitating the shifting slogans of social amelioration coming from outside but ill according with it.

ஃ ஃ ஃ ஃ

Question:—How is the velocity of light found out?

(R. Ramasubbu, II U. C.)

Answer:—(S. R.) For a long time people thought that light travelled instantaneously, ie. it required no time for its propogation. It was only in 1676 that Roemer, a Danish Scientist found that light does require time for propogation. Roemer was an astronomer and he was observing the movements of the moons of Jupiter.

He found that in the case of one of the moons, its period of revolution, measured sharply by its entry in to the shadow of Jupiter appeared to be of variable magnitude, according to the position of the earth in its orbit.

From this Roemer concluded that light took 16 minutes to travel a distance of 186,000,000 miles. This gives the velocity of light as 192,000 miles per second.

Since that time scientists have calculated the velocity by other independent Laboratory methods and have found it to be about 186,000 miles per second.

Questions:— How do you prove that the sun is many times larger than the Earth. (R. Ramasubbu. II U. C.)

Answer:—(S. R.) The distance of the Sun from the earth has been determined by finding out the "parallax" of the sun which is the angle subtended by the equatorial radius of the earth at the centre of the sun.

When the distance between any two bodies are known, Newton's law of universal gravitation helps us to calculate the mass of one in terms of the other. It has been found that the sun is nearly 330,000 times as heavy as the earth and its volume is 1,300,000 times that of the earth's volume. Detailed information regarding how these are found out can be got from any Modern Text Book on Astronomy.

OTHER CONTRIBUTORS

[However anxious the Editor is to give publicity to the contributions of students, he always finds his scope limited by space. Yet some of the articles are so interesting that he cannot brush them aside without some notice.]

L. Ramamurti, V Form A of the Setupati High School has retold the old story of Saraswathi and Lakshmi in an interesting way. As the story is well-known to our readers we have not published it in this issue. We are glad the author wants every one to realise that wealth without knowledge is useless. We would be glad to publish some original stories in the coming issues from his pen.

x x x x

S. R. Krishnamurthi, VI Form A of the A. R. High School reveals a rare capacity for giving graphic descriptions. His articles on 'a thrilling performance' is a very reasoned attack upon South Indian stage. He shows how several people appear as great characters on the stage but actually shiver when facing the audience. We wish that the author studies the South Indian Stage still more carefully and sends us some constructive criticisms.

x x x x

Many still are the little known great men of India. It was Paul-Brunton who opened our eyes some months ago to the existence of several saints in the several corners of India. We are glad that V. Venkateswaran of I U. C. has shed further light on this aspect of India's genius by giving us an account of the life of Sri Purohit Swami. The Swamiji is the son of a clerk in the railway department earning about Rs. 15. The Swamiji had a brilliant educational career right up to L. L. B. of the Calcutta University. But like Gautama and Vardhamana of ancient days, the Swamiji gave up all comforts and spent most of his time in meditation. To him home life was an obstacle to spiritual progress. The writer describes the various visions he had during his early years and shows how the Swami became enlightened. He travelled all through India and left for England in February 1931. He seems to have all the elements of a true Sanyasi.

Teaching the donkey to sing is the title of an interesting short story by T. P. Venkatachalam, V Form of the A. R. High School. L. S. Jayaraman of III University Class promises to be a good poet. He has 'sent us a short poem on our College :

"Our College too stands happy and gay ;
Not alone hostel as Mr. Thomas and others say".

We wish him success in his attempts at poetical composition.

x x x x

'Coming fortunes of the College' is the title of a long article by A. Ganapati of II University Class. We regret we are unable to find space for his contribution, but we are certainly thankful to him for his very good wishes to the college in the coming years.

x x x x

S. Sundararaman of I U. C. sends a humourous short story under the title "The Red Notice". The hero of his literary composition is one Mr. Sankar. Of him, he says "grey hairs and sunken eyes, hooked voice and twisted lips, a belly that would often perplex the onlooker as to the grave and thorny problem whether his belly was fashioned after the pot or the pot after the belly, Mr. Sankar, a failed graduate of the Andhra University was a teacher in the Board Elementary School. He was blissfully unconscious of his own ignorance of the subjects about which he was teaching his pupils".

x x x x

C. V. Gururajan, VI From A of the A. R. High School has sent a topical article on War and its evil consequences. He deplores the incapacity of the several statesmen to concert measures to wipe out this monster that is eating into our civilisation.

Frederick Thomas of IV University Class has his own view of the concept 'Beauty'. "To know about beauty", says he, "the aspirant himself should be beautiful. That is to say, he should have a mind fairly proportioned to enable him to give unbiassed judgment. My own definition of beauty would be anything that tends to make one happy. Tobacco pipe to a smoker is as much a thing of beauty as a great work of art to an ardent scholar". We do not, however, agree with this definition; more of it in the next issue.

The Madura College Hockey Club.

The victorious return of our players has given a great impetus to hockey and our club is brimming with players thanks to the encouragement of our superintendent.

On Monday the 12th October the College team played a match with the A. R. High School XI and beat them by one goal to nil. In the Inter-collegiate Hockey tournament the American College beat the Madura college by a narrow margin of one goal to nil. The match was played on the 14th October, 1936 at the former's grounds.

It is a matter of great pride to us to see that five players of our college team have been invited by Mr. Mitra Das to play for the City XI. We wish them best of LUCK.

K. MUTHIAH,
Captain.

HOW THE MOVEMENT GOES

The new Madura College Buildings will be completed in a few days. The finishing touches are being given, and the grounds are being prepared to serve as becoming environments for the main building. Roads are being laid. The approaches from the main road to the College Buildings are also being vigorously attended to with a suitable gateway. The Principal's quarters, appropriately called 'Gurukula' already completed has received its occupant, and possesses a worthy and dignified appearance in keeping with the general style of our buildings already ready and in contemplation. In spite of all these, the accommodation of our new College Buildings falls short of the requirements of a First Grade College like ours, in as much as the original plan and Estimates prepared and approved by Government more than 12 years ago, and in accordance with which foundations were laid soon after, were intended to serve the needs of a Second Grade College, and we cannot, in revising the said plans and estimates with the approval of Government when the further construction of the new College Buildings was taken up last year, but be subject to the limitations set up for us by the foundations laid about 12 years ago. Therefore, it is a matter for very careful consideration as to how to secure the further accommodation needed when we are shortly to shift the College to the new buildings from its present premises.

x x x x

The importance to be attached to the building of character of the pupils while they are undergoing their scholastic training in modern Educational Institutions in a country like ours is being emphasised more and more, as mere intellectual equipment unaccompanied by a due attention to character-training will neither benefit the individual nor the country nor the community in which his future life is to be led. In the programme of work for the Education Week during the year throughout the Presidency, it was advised that attention of those partaking in this week's functions should be concentrated

upon this all important subject of "Character training." Mere lectures or discourses on the building or formation of a noble character made during a week in the course of a year would fail in achieving lasting good unless this aspect implied in a sound and complete system of education is prominently kept in view by the management and the staff of our Educational Institutions in their day to day work during the whole year. India in the coming years when she would be entering upon a wider, a more active, a much more intensively modern career than she has been leading for some centuries past, needs in its coming generations, a high appreciation for a disciplined life, a fine sense of proportion in the evaluation of things, schemes, institutions, and beliefs, both ancient and modern, belonging to the East and the West, religious and secular, a keen sense of national unity in the midst of wide diversities of religions, languages, manners and customs prevalent in our nation, and a supply of leaders, patriotic, imbued with a sense of service and sacrifice, and endowed with wisdom and understanding, and possessing skill in action, a series of attributes in which we should make considerable headway before India can hold its place amongst nations.

x x x x

There cannot be the slightest excuse for the staff of the Madura College, the Setupati High School and the A. R. High School to be lax in the fulfilment of this important function. For by the constitution which governs them, they are National Educational Institutions standing for the ideals of Hindu Religion, Civilization and Culture. For the building of a fine, noble and strong character, the aid of religion properly understood and taught is indispensable. This is being recognized more and more even in this age of Science and Rationalism. Sometimes, our teachers fail to recognize the important place which religious teaching should have in any sound system of education. In this connection I may quote the following, from the words of an eminent worker in the field of Indian National

Education, " In England, Scotland and Ireland, the Education is not secular. In the great Public schools of England and in the Universities, there is compulsory religious education. Every boy attends daily prayers and is instructed in the Scriptures. Every student attends the College Chapel. Religion is an integral part of Education. But over here the religious element is dropped out. In India, there are several religions and the government rightly teaches none. That makes it necessary that each religious community should have religious institutions of its own, where religion should be taught. In this matter, the Hindu Community is lagging behind. Our hope therefore, in founding the College, is that we should teach religion and morality along with secular education, as required by government rules." It may be added that even the British House of Commons has got a chaplain and opens with prayer, although its work is political.

x x x x

It is proposed to start a scheme of examinations for our students studying in both the College and the High Schools on Hindu Religion and Ethics to be held every year in the month of February. Syllabuses are being framed and Text Books prescribed, and when they are ready, they would be duly notified for the benefit of those intending to appear for the examinations. It is intended that merit in the examinations should be recognized by the awarding of prizes in cash or books and by the granting of certificates.

x x x x

There is a difference between a conception of religion which is ennobling and a blessing to men, and another conception which is degrading and a curse. We are witnessing now a series of riotings in Bombay City for the past few days owing to the erecting of a Bhajana Mantap in a Hindu Temple in close proximity with a Mosque in that city which has resulted in murders and other heavy casualties, destruction and damage

to buildings and properties. Does this occurrence indicate any true religious devotion and piety? It does not. These communal disturbances are the bane of Indian public life. The cause is that religion is used as a pawn in base wordly games for power and pelf. As long as the more intelligent and educated use communalism in the name of religion for self-aggrandizement and personal advantages, they only set an example for the more ignorant or the lawless to break each others' heads in the name of the very same religion and become the instruments for such disgraceful happenings. It is not irreligion which is a cure for these serious social ills but the spread of knowledge of true religion which should enable us to worship God and love our neighbour. Such knowledge is supremely important in our India of to-day.